

อีริร์กบัลลังก์มังกร

เขียน *Yueliang*

ภาพประกอบ *juliatsally*

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน

ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ และเหตุการณ์ที่มีอยู่จริง

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มิถุนายน พ.ศ. 2557

ออกแบบและภาพประกอบ : juliatsally

อีเมลล์ : juliatsally@gmail.com

เฟซบุ๊ก : facebook.com/juliatsally

สงวนลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามมิให้ทำซ้ำ คัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ตีพิมพ์ เผยแพร่ส่วนหนึ่งส่วนใด หรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้

เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของผลงานเท่านั้น

หากละเมิด จะดำเนินการตามกฎหมายอย่างถึงที่สุด

All rights reserved. No part of this book shall be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted by any means – electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise – without written permission from the publisher. No patent liability is assumed with respect to the use of the information contained herein. Although every precaution has been taken in the preparation of this book, the publisher and author assume no responsibility for errors or omissions. Neither is any liability assumed for damages resulting from the use of the information contained herein.

"หลังเข็ญ..."

เสียงพริ้วเรียกเบาๆ ผ่านแผ่นหลังขาวนวลตรงหน้าอันพร่างระยับจับตามองดังอัญมณีปรกประดับอยู่ หากแต่แท้จริงแล้วเป็นหยาดเหงื่อต่างหากที่ผุดไหลไปตามร่องเนื้อเนียนนิ่ม **มู่หยง** สือจรตหน้าผากลงกับแผ่นหลังนั้น หายใจหอบจนกล้ำมัดทุกส่วนกระเพื่อมตาม สองมือยังประกบแน่นอยู่ตรงเอวคอดไม่ยอมปล่อย แถมยังรั้งจนสองร่างเปล่าเปลือยเข้ามาชิดใกล้ยิ่งกว่าเก่าเสียด้วยซ้ำ ครุ่นคิดด้วยประหลาดใจตัวเองว่า ทั้งๆ ที่ตนนั้นน่าจะสูญสิ้นพลังกายไปหมดแล้ว เพราะได้โถมถมโรมแรงรักใส่ร่างซึ่งพุบหมอบอยู่ในอ้อมกอดนี้ มาตลอดหลายชั่วยามที่ผ่านมา จนราตรีคล้อยเลื่อนเคลื่อนเข้าสู่วันใหม่ แต่ว่ากลิ่นกายอันหอมหวานชวนให้หลงไหล และเสียงครางครวญแผ่วเบาที่แว่วมาเข้าหุมู่หยงสืออยู่ในขณะนี้ ทำให้ทั่วทั้งสรรพางค์กายของพยัคฆ์ร้ายอย่างเขากลับฟื้นคืนกำลังวังชา เหมือนดังคนที่เพิ่งได้ดื่มยาวิเศษเพื่อต่ออายุไปสักร้อยปี พันปีอะไรเทือกนั้น

"...ยัง... ยังก่อน... ขออึ้งละหยังสือ... ข้ายังไม่..."

"ได้โปรดเกิด... ขอให้ข้าชื่นชมเจ้าอีกหน่อยเถอะนะ"

"จะบเร้าข้าถึงไหนกัน... พอได้แล้ว... ท่านเอาแต่ใจมากไปแล้วนะ..."

เสียงของร่างงามขาดหวังไปทันทีที่สัมผัสได้ถึงไอร้อนที่ข้างหู ริมฝีปากที่ขยับ

ลือเล่นอยู่ไม่ห่างทำให้เขาแทบจะทานทนต่อไปไม่ได้ รู้สึกเหมือนว่าทั้งกายและใจ จะละลายไปคาสองมือของคนผู้นี้

"ข้าหรือเอาแต่ใจ... ดูตัวเจ้าเองสิ ข้าแค่กระซิบเพียงเบาๆเท่านั้น เจ้าก็ ยังสิ้นไปทั้งตัวเช่นนี้... แล้วยังจะบอกให้ข้ารามืออีกอย่างนั้นหรือ"

"แต่ว่า... นี่จะรุ่งเช้าแล้ว และเรากียังต้องเดินทางกันไปอีกไกลนัก... ใจคอท่าน... จะไม่ให้ข้าพัก อยากรจะให้ข้าขาดใจตายไปในคืนนี้โดยหรืออย่างไร"

ไปหลงรู้ว่าถึงตนจะกล่าวเช่นไร แต่ในเวลาแบบนี้ไม่เคยมีหนไหน ที่มู่หย่งสี่จะคล้อยตาม ครั่งนี้ก็เช่นกัน นอกจากจะไม่ได้ใส่ใจฟังคำตัดพ้อ จากเขาแล้ว มู่หย่งสี่ก็ยังตรงเข้าขยำเขาโดยแรงเสียจนต้องแอนเกร็งร่างพลาง เหยหน้าขึ้นร้องเสียงหลง เพราะถูกอาวุธของเสื่อร้ายมู่หย่งสี่ฝังลงไปในร่างของเขาจนมิดคม อีกทั้งยังไม่ทันประทุวงคำใดได้ต่อ ก็ถูกมือใหญ่หนาซึ่งสอด ลอดวงแขนขึ้นมาจากข้างหลังแล้วประกบปิดปากไว้ เจ้าของมือส่งเสียงกระซิบ บอกโดยระหว่งนั้น ริมฝีปากก็ไ้เลาะอยู่ที่หลังใบหูอันเรื่อแดงของไปหลงไปด้วย

"เจ้าต่างหากละที่กำลังจะทำให้ข้าคอขาด อยากรให้พวกลูกน้องของท่านแม่ทัพทางที่เฝ้าอยู่ข้างนอกนั้นวิ่งกรูกันเข้ามาเชือดคอของข้าหรืออย่างไร"

"ไม่ต้อง... ถึงมือคนของท่านอาจารย์หรือ... ถ้าท่านยังไม่หยุด... ข้าจะเอามืดแทงหัวใจท่านเสียเอง..."

"ทำลงก็เอาเลย แต่ข้าคงจะหยุดไม่ได้แล้ว... ข้าพร้อมให้เจ้าควักหัวใจ ออกมาโดยไม่คิดขัดขืนแม้แต่น้อย หากไม่ปรานีข้ามู่หย่งสี่ผู้นี้แล้ว..."

ก็ทำเลยสิ พะยะคะ... ฝ่าบาท"

"ท่าน...! ช่างเจ้าเล่ห์นัก อยาคิดว่าจะใช้วาจาเช่นนี้กับข้าได้ทุกครั้ง... ข้าไม่หลงกลท่านไปตลอดหรือ... ไม่มีทาง!"

แม้ปากจะกล่าวเช่นนั้น แต่พอเมื่อถูกมู่หย่งสี่ส่งชีวหาอันร้อนร่า กวาดควานเข้าไปในปากของเขา มโนสำนึกทั้งหมดของไปหลงก็เหมือนจะมลาย ไปสิ้น อีกทั้งเมื่อเวลาผ่านไปเพียงไม่นาน กลับกลายเป็นว่าเขาเองที่เร่งเจ้า

มูหย่งสื่อให้ขับเคลื่อนจังหวัดระยองจนรุนแรงยิ่งขึ้น มูหย่งสื่อยิ้มเมื่อพบว่าการตอบสนองของ ไปหลงนั้นไม่เคยทำให้เขาผิดหวัง นึกถ้าพอใจไปด้วยว่า จะมีใครไหนเลยอีกเล่าที่จะได้รู้จักตอนของไปหลงเช่นเขาผู้นี้ แค่ว่าคำหวานออกไปครั้งสองครั้งเท่านั้น จากช่องเตี้ยที่ได้รับฉายาว่าเป็นเทพมังกรขาว ผู้ที่ทรงพลังอำนาจ อีกทั้งยังนำ เกรงขามและงามสง่า หาใครไหนเลยอาจเอื้อมคิดแต่ต้องแม่เส้นผมสักเส้น แต่สุดท้ายในยามนี้กลับกลายเป็นแมวตัวน้อยที่ออกอ่อนน้อมเอ็นดูอยู่ในอ้อมกอดของเสื่อร้ายเจ้าแผนการอย่างเช่นมูหย่งสื่อ ไม่ต้องคำนึงว่าคนผู้นี้จะเป็นบุรุษหรือสตรี แต่ในสายตาขององครักษ์หนุ่มแล้วนั้น ไปหลงคือคนที่เขาจะปรารถนาไปจนถึงล้มเหลวใจ

ครั้นเมื่อลำเรือแห่งรักท่องทะยานไปจนสุดทางแล้ว สองมือของไปหลงก็ป้ายปิดพยายามไขว่คว้าหาที่ยึดจับ ก่อนจะเกร็งกระตุกไปทิ้งร่างแล้วปลดปล่อยจนหมดสิ้น สติเคลื่อนหายไปเพราะความสุขเปี่ยมล้นที่เขาสัมผัสมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนในราตรีนี้ ทั้งยังรับรู้อีกด้วยว่าคนที่ส่งเขาขึ้นฝั่งมาก่อนแล้วนั้นกำลังตามมาติดๆในเวลาห่างกันไม่กี่ชั่วโมงล้มเหลวใจเข้าออก ไปหลงก็รู้สึกถึงความอบอุ่นระลอกหนึ่งไหลหลังเข้ามาในกายจนร่างทั้งร่างร้อนวูบวาบปานจะละลายลงให้ได้ มูหย่งสื่อคำรามกร้าวออกมาครั้งหนึ่ง ก่อนจะซุกซบใบหน้าลงไปฝังกับหัวไหล่ที่ชุ่มซอกเหงื่อของไปหลง องครักษ์หนุ่มเอามือซ้อนดวงหน้าที่ตั้งงามดูรูปสลักเทพสวรรค์ให้หันมาหาเขา บรรจงมอบจุมพิตเต็มคำแทนคำขอบคุณที่ไปหลงยอมให้เขากระทำการเอาแต่ใจ ทั้งสองคนก่ายกอดร่างแนบชิด หลับไหลลงด้วยเหนื่อยอ่อน พากันพักผ่อนทั้งร่างกายและหัวใจ เท่าที่ราตรีนี้จะยังพอมีเวลาเหลือให้พวกเขา

ดวงจันทร์ลลับไปแล้ว หมูเมฆต่างพากันหลีกทางรอให้จ้าวแห่งรุ่งอรุณลอยขึ้นมาเบิกฟ้า ไปหลงตื่นอยู่ก่อนแล้ว แต่ไม่กล้าขยับตัวเพราะกลัวว่าเขาอาศัยร่างต่างผูกเพื่อเกยนอนจะผวาตื่นขึ้นมา ทั้งๆที่ก็เพิ่งหลับตาไปได้เพียง

ไม่กี่ชั่วโมง ย่องได้หนุ่มมองดูรูปหน้าคมคายซึ่งรับกับผมดำหยักยาวปรกต้นคอของมู่หย่งสี่อ นิ้วมือก็ไต่ไปตามจอนหูจรดถึงปลายคาง จนมาหยุดลงตรงรอยแผลเป็นที่หัวไหล่ขวาซึ่งเพิ่งได้รับมา ช้ำยังมีพิษร้ายจนกาจจนกรรจ์อยู่ในร่างกายตั้งแต่เมื่อวานเพราะเขาเป็นต้นเหตุ ทำให้เขาเป็นกังวลอยู่ในขณะนี้ไปหลงพิศมองแล้วครุ่นคิดว่า คนผู้นี้แต่เดิมแล้วฐานันดรสูงศักดิ์ไม่ต่างจากตนเท่าใดนัก หากไม่ใช่เพราะเรื่องความบาดหมางครั้งเก่าก่อนของรุ่นปู่รุ่นพ่อ อะไรๆ ก็คงจะราบรื่นกว่านี้มากนัก แต่ถึงอย่างไรก็ตามความแค้นก็เรื่องหนึ่ง หากแต่ที่พวกเขาลักลอบเสพสุขกันอย่างไม่รู้วันคืนเช่นนี้ ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นเรื่องผิดบาปร้ายแรง แม้ว่าจะเป็นเชื้อพระวงศ์ด้วยกันเองก็ยังถือเป็นเรื่องเสื่อมเสียอย่างไม่อาจให้อภัย ความสัมพันธ์นี้จึงมีแต่อุปสรรคนานับให้ต้องดิ้นรนทนลำบากฝ่าฟันกันมาตั้งแต่ต้น ถึงกระนั้นไปหลงก็ต้องยอมรับว่าคนที่ผิดที่สุดก็คือตนเองที่ปล่อยให้เรื่องราวมันดำเนินมาถึงจุดนี้ เพราะหากจะเลือกประหารมู่หย่งสี่อ ก็ดูจะสมควรกับโทษที่มี หรือจะอภิเษกกับเจิงลี่ผิงไปเสียก็ทำได้ แต่ใจของเขายอมรู้ดีว่าเพราะเหตุใดจึงยอมทำผิดมหันต์ พวกเขันจับมือดำเนินไปในหนทางที่ไม่อาจคาดเดาอนาคตได้ หากไม่ใช่เพราะรักคนผู้นี้มากจนยากจะถ่ายถอนแล้ว คงไม่มีทางทำตัวเยี่ยงนายบำเรอก็ไม่ปาน ยอมให้เสียร้ายมากแผนการผู้นี้ตัดทวงเอาความสุขไปจากเขาทั้งเข้าค่าโดยไม่คิดชดเชย พร่ำพรอดรักจนลิ้มวันลิ้มคืนกันได้ถึงเพียงนี้เป็นแน่

ไปหลงวางมือลงบนอกเปลือยเปล่าอันมีร่องรอยแผลเป็นจางๆ จากทุกสมรภูมิของมู่หย่งสี่อ แบนหน้าลงสัมผัสความรู้สึกอบอุ่นจากผิวเนื้อซึ่งเขาหลงรักยิ่งนัก หูได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นสม่ำเสมอแสดงถึงการมีชีวิตอยู่ เขาหลับตาลงรำพันกับตัวเองออกมาเบาๆ

“ข้าไม่ยอมให้ท่านต้องตาย... ไม่มีวันยอมเด็ดขาด”

“หากสุดท้ายนี้ไร้ที่ซุ่มซ่อน

ฉีกขมขมแถมบ่าขยี้ได้ดวงจันทร์

ที่เหม็นแถมต่าต่าไรไม่ตีต่วน

มันรักเข้าใจมันรักมันรัก...

...แถมบ่าขยี้ไม่ก่ต่วน”

បង្អួងបា

บทที่หนึ่ง

“องค์ชาย... องค์ชายน้อย... องค์ชายไปหลงอยู่ในหิมะยะคะ”

มันคงเป็นภารกิจประจำวันของนางเล่เองไปแล้ว ที่ทุกเช้าจะต้องเล่นซ่อนหากับองค์รัชทายาทที่ทั้งแสนซนและเฉลียวฉลาดอย่างองค์ชายไปหลง ผู้มีพระชนมายุเพียงแค่สามชันษาเท่านั้น แต่ปัญญาหลักแหลมมากเหลือเสียจนผู้ใหญ่หลายคนยังต้องสยบยอม แต่อย่างไรเด็กก็คือเด็ก ความซุกซนขององค์ชายไปหลงไม่ได้จำกัดสถานที่และเวลา ครึ่งนี้ก็เช่นกัน หากการเล่นซ่อนหานี้เป็นแค่การละเล่นจริงๆแล้ว นางเล่เองคงจะไม่มียืนเท้าเย็นเหงื่อไทรมกายเช่นนี้ เพราะนี่ก็ผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมงแล้ว แต่เขาก็กังไม่พบตัวขององค์ชายน้อยของเขา แม้จะให้ไพร่พลช่วยกันพลิกพื้นตำหนักหาแล้วก็ตาม

“นี่อย่าบอกนะว่าหนีออกไปนอกวังอีกแล้ว” นางเล่เองยื่นกอดอกยกมือข้างหนึ่งขึ้นขบกัดเล็บ มีรอยหยักผุดขึ้นตรงหว่างคิ้ว พยายามนึกว่าก่อนหน้าที่จะแยกจากกัน องค์ชายของเขาได้บอกไปอะไรไว้หรือไม่ ระหว่างนั้นองค์รัชคนหนึ่งก็วิ่งกระหืดกระหอบมาหยุดยืนต่อหน้าเขา พุดจาพังไม่เป็นภาษาจนนางเล่เองต้องเอ็ดให้ทีหนึ่งถึงจะตั้งสติได้

“ขอประทานอภัยด้วยขอรับท่านหัวหน้า คือว่ามีนางกำนัลเห็นเด็กชายหน้าตาคล้ายองค์ชายน้อย เดินตามแม่เฒ่าหงที่เป็นช่างชุนผ้าออกไปทางหลังวัง เมื่อเช้าตรู่นี้ ข้าคิดว่าเด็กคนนั้นอาจจะเป็นองค์ชายก็ได้”

“แล้วรู้ไหมว่าแม่เฒ่าหงคนนี้อยู่ที่ไหน” นางเล่เองคลายมือที่กอดอกอยู่ถามองค์รัชคนนั้นด้วยร้อนใจ

“ข้าสอบถามท่านเจียวที่ฝ่ายบัญชีมาแล้ว ท่านบอกว่านางอาศัยอยู่ตามลำพังที่กระท่อมใกล้หอเหมยฮวาขอรับ”

“หอเหมยฮวา... ใกล้ถึงเพียงนั้นเชียว ไม่ได้การวันนี้ในเมืองมีงานชมจันทร์ด้วย เราต้องรีบออกตามหาองค์ชายให้พบก่อนที่ฝ่าบาทจะทรงทราบเรื่อง หากรู้ว่าองค์ชายหนีออกไปนอกวังอีกล่ะก็ งานนี้เป็นได้ถูกขังลิ้มกันทั้งนายทั้งบ่าวแน่”

นางเล่เองสั่งให้ลูกน้องของเขาจำนวนหนึ่งเฝ้าที่ตำหนักไว้ ส่วนตัวเธอนำองครักษ์อีกสองคนติดตามไปนอกวังด้วย อีกทั้งยังต้องพรางตัวให้มิดชิดเพราะหากชาวบ้านร้านตลาดเห็นหัวหน้าองครักษ์หน่วยพยัคฆ์เงินออกไปเดินเล่นพ่วนในเมืองแล้ว งานเทศกาลชมจันทร์ปีนี้คงจะเสียบรรยากาศไปในพริบตา

งานเทศกาลชมจันทร์ถูกจัดขึ้นทุกปีในช่วงที่ฤดูตงเทียน ผ่านไปได้สักระยะหนึ่ง จะมีประกาศจากทางสำนักพระราชวังว่างานเทศกาลชมจันทร์ในแต่ละปีนั้นจะถูกกำหนดให้มีขึ้นในวันใด ซึ่งในช่วงก่อนหน้างานเทศกาล เมืองทั้งเมืองก็จะเริ่มคึกคัก ชาวบ้านพากันจัดเตรียมร้านรวงของตนเอง เอาข้าวของที่เก็บไว้ในช่วงหน้าหนาวมาปัดฝุ่นทาสีใหม่ พ่อค้าจากต่างเมืองทยอยเดินทางเข้ามากันไม่ขาดสาย โรงเตี๊ยม ที่พักแรมต่างๆ ต่างแน่นขนัดไปด้วยแขกเหรื่อจากทั่วทุกสารทิศ เรียกว่าเป็นงานที่สร้างความมีชีวิตชีวาให้กับเมืองเจิ้งเหอหนาน อันเป็นเมืองหลวงของแคว้นฉิน หลังจากฤดูตงเทียนอันแสนหดหู่ได้ผ่านพ้นไป ความพิเศษของงานเทศกาลชมจันทร์ซึ่งดึงดูดให้ผู้คนหลั่งไหลกันเข้ามายังเมืองหลวงนั้น นอกจากการละเล่นอันวิจิตรพิสดารในทุกมุมของเมือง และสีสันของดอกไม้ต้นไม้อันที่พากันผลิดอกออกช่ออวดความงามแล้ว ยังมีสิ่งๆ ที่เรียกว่า

บุ/จฉวาราชั้นยั ซึ่งเป็นศาสน์จากองค์ฮ่องเต้โดยตรง นำมาประกาศให้คนได้
รับทราบถึงปริศนาที่ทรงคิดขึ้น จากนั้นจะทรงประทานหยกขาวหนึ่งชิ้นให้แก่ผู้ที่
ทายปริศนาของพระองค์ได้ แต่ละปีจะมีคำถามแตกต่างกันไป คนที่ตอบจะเป็น
ผู้ใดก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ร่ำมากดี ชุนน้ำชุนนาง หรือแม้แต่ขอทานคนข้างถนน
ว่ากันว่าหยกขาวหนึ่งชิ้นนั้น มีค่าเท่ากับทองคำเต็มลำเรือที่ใช้นั่งข้ามแม่น้ำหนึ่ง
ลำเลยทีเดียว

“เจ้าแน่ใจนะว่าจะไม่หลง” แม่เฒ่าก้มลงมองเด็กชายที่ตอนนี้อายุโตยิ่ง
กว่าไขเปิดไขห่าน แก้มแดงเรื่อขึ้นเรื่อยๆ เพราะเลือดสูบฉีดขึ้นมาโดยเร็ว เด็กชาย
ยิ้มพลางจับมือของหญิงชรา

“ข้าไม่เป็นไร ขอขอบคุณแม่เฒ่าที่ช่วยเหลือ ข้าคงต้องแยกกับท่านตรงนี้”

“งั้นเอนี้ติดตัวไปด้วยนะ เพื่อเจ้าจะหิวระหว่างทาง ข้าวของในงามัน
แพงนัก” เด็กน้อยมองดูห่อผ้าที่แม่เฒ่าผู้อารีส่งให้ มีหมั่นโถวอุ่นๆ สามลูกซึ่งนาง
เพิ่งจะซื้อจากร้านข้างทางมาเมื่อครู่อยู่ในนั้น

“ขอบคุณแม่เฒ่า ท่านดีกับข้าเหลือเกิน”

“ขอให้หาแม่ของเจ้าให้เจอก็แล้วกันนะ”

เด็กชายพยักหน้า กล่าวขอบคุณอีกครั้งก่อนจะผละจากหญิงชราเพื่อมุ่ง
หน้าเข้าเมือง

บริเวณที่จัดงานเทศกาลนั้นอยู่ใจกลางเมือง ตรงที่เด็กชายจากแม่เฒ่า
มาคือเขตซึ่งอยู่ห่างจากกำแพงวังโขงอยู่ และเพราะเขาอาศัยหลบอยู่ในเกวียนที่
บรรทุกฟางมาตลอดทาง จึงไม่ได้เห็นว่าเส้นทางเข้าเมืองเป็นทางใด แต่คาดเดา
เออว่าน่าจะเป็นทางที่มีร่องดินอันเกิดจากล้อเกวียนผ่านซ้ำกันจนลึกเป็นรอยยาว
อยู่บนถนน เขาจึงเดินตามทางนั้นไปเรื่อยๆ สายตาคอยระแวดระวังอยู่โดยตลอด
ว่ามีใครติดตามเขามาหรือไม่

“ปานนี้... ท่านอาจารย์คงจะรู้แล้วละมัง” เด็กชายรำพันกับตัวเอง ออกมาเบาๆ รอยยิ้มผุดขึ้นเมื่อนึกถึงใบหน้ายุ่งๆของผู้ซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งพี่เลี้ยง และอาจารย์ของเขา แม้จะนึกสงสารอยู่บ้าง แต่เป็นตายอย่างไรเขาก็ตั้งใจไว้แล้วว่า จะไม่พลาดงานเทศกาลชมจันทร์ในปีนี้ และต้องไม่พลาดโอกาสที่จะได้พบกับคนที่เขาปรารถนาอยากจะได้เจอมาโดยตลอด

เมื่อเดินมาได้สักระยะหนึ่งทางเวียนก็หมดลง เด็กน้อยเห็นตึกกรมบ้านช่องหน้าตาขื่น และเริ่มมีการประดับกระดาษตามรายทางบ้างแล้ว ผู้คนที่เดินผ่านเขาไปมุ่งหน้าสู่จุดหมายเดียวกันนั่นก็คือใจกลางเมือง ซึ่งเขาพอจะแลเห็นได้จากเนินที่ยืนอยู่ เมื่อแหงนมองดูท้องฟ้าเห็นว่าตะวันอยู่ตรงหัวแล้ว ท้องก็เริ่มประท้วงให้เขารู้ว่ามันถึงเวลาที่จะต้องเติมเสบียงกันเสียที เด็กชายจึงหันซ้ายแลขวาหาที่เปิดห่อหมั่นโถวที่ได้รับมาเพื่อเติมพลัง เขาเห็นตรอกเล็กๆที่ผู้คนไม่ได้เดินผ่านไปทางนั้นมากนัก จึงหมายจะเข้าไปนั่งที่แคร่เก่าๆซึ่งวางอยู่ตรงปากทางแล้วกินหมั่นโถวให้อิมท้อง

แต่พอเดินไปนั่งลงยังไม่ทันจะได้เปิดห่อผ้า ก็มีกลุ่มเด็กชายที่โตกว่าเขาพอควรสักสี่คนได้ เข้ามากลุ่มรวมตัวทำทางวางกล้ำเกิบประมาณ ห้าหน้ากลุ่มดูเหมือนจะเป็นเด็กหนุ่มร่างอวบใหญ่ที่ถือดาบไม้ซึ่งหาซื้อได้ในเมือง เขาก้าวเข้ามายื่นกอดอกตรงหน้าเด็กชายผู้ซึ่งไม่ว่าจะดูอย่างไรก็ไม่เหมือนลูกชาวไร่ชาวนา เพราะเสื้อผ้าอาภรณ์ที่สวมมาแม้จะดูเรียบ แต่ทั้งเนื้อผ้าและลวดลาย บ่งบอกว่าต้องเป็นลูกชายบ้านคนใหญ่คนโตอย่างแน่นอน

“นี่... เจ้าเป็นลูกบ้านไหน ทำไมข้าไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน” เด็กร่างอ้วนถาม คนถูกถามมีเอียงคางอยู่ที่มัดผ้า เงยหน้าขึ้นมองผู้ถามด้วยดวงตาใสซื่อ

“อ้อ... ข้ามาจากต่างเมือง มาตามหาแม่ของข้าที่นี่ ดังนั้นเจ้าเลยไม่เคยเห็นข้านะ”

“ต่างเมืองยิ่งแล้วใหญ่ รู้หรือไม่ว่าถ้าเข้าเมืองมาแล้วต้องจ่ายค่าด่านให้กับเรา แต่เจ้าเดินเข้ามาเฉย ข้าจึงได้ตามมาดูว่าเป็นใคร”

“ค่าด่าน...? ใยต้องจ่ายด้วย ข้าไม่ได้มาค้าขาย ไม่ได้ติดต่องานธุระกับทางการ เพียงมาตามหาแม่เท่านั้น ต้องจ่ายเงินให้เจ้าด้วยหรือ”

“สามหา! กล้าสงสัยคุณชายเจิ้งหรือ!” เด็กหนุ่มอีกคนที่อยู่ข้างหลังรีบแทรกตัวเข้ามา เอ็ดเต็กน้อยเสียงดัง ยอมรับว่าทำเอาคนถูกตุ๊กใจไม่น้อย แต่ก็ไม่ได้เกรงกลัวหรือลดสายตาก็้องเหล่าอันธพาลวัยกระเตาะลงแต่อย่างใด

“ไม่ต้องจึงผู้ข้าเอง เออละ เจ้ามาจากต่างเมืองก็คงไม่รู้ ถ้าอย่างนั้นข้าจะบอกให้ คนต่างถิ่นไม่ว่าจะเข้ามาทำอะไรในเมืองหลวงก็ตาม จำต้องจ่ายค่าด่านเพราะเจ้าเข้ามาในเขตคุ้มครองของพ่อข้า หากเจ้าไม่ยอมจ่าย นอกจากเราจะไม่คุ้มครองความปลอดภัยให้เจ้าแล้ว หากเกิดเหตุอันใดกับเจ้าขึ้นในเมืองละก็ พวกข้าจะไม่รับผิดชอบ”

เจิ้ง... ลูกชายของท่านเจิ้ง คุณชายเจิ้งอี่เฟยสินะ เดิมทีคนพ่อก็ทำตัวใหญ่โตในราชสำนักอยู่แล้ว ไม่แปลกใจเลยที่ได้เห็นคนลูกเป็นแบบนี้ เด็กชายหวอนึกถึงเมื่อครั้งที่แอบอาจารย์ของเขาเข้าไปฟังเหล่าขุนนางถวายนางถวายงานแก่ฮ่องเต้ในห้องท้องพระโรงที่ออกกว่าราชการ จำได้แม่นยำว่าท่าทีของเจิ้งเทียนฉีผู้เป็นเสนาบดีฝ่ายกลาโหมนั้นกว้างกร้าวเกินหน้าผู้ใด

“ค่าด่านที่เจ้าว่านั่นมากนักน้อยเท่าใด”

“ห้าตำลึง จ่ายมาซะดีๆ” จิ้งผู้เด็กหนุ่มตัวผอมซึ่งเป็นลูกไล่ของเจิ้งอี่เฟยยื่นมือมาข้างหน้า เด็กน้อยมองมือนั้นก่อนจะวางหมั้นไถว้อนอนไป

“ข้าไม่มีเงินติดตัวมาหรอก หมั้นไถว้อนี้หนึ่งลูกราคาสองตำลึง ข้ามีทั้งหมดสามลูก ที่เหลือหนึ่งตำลึงไม่ต้องทอน พวกเจ้าเอาไปหมดห่อนี้เลยก็แล้วกัน”

“หนอย! กล้าล้อเล่นกับพวกข้าอย่างนั้นหรือ!”

จิ้งผู้เวียงหมัดตรงหมายให้โดนเข้าเต็มหน้าเด็กชาย แต่วินาทีที่กำปั้นใกล้จะถึงหน้า เด็กชายก็ถูกพรวดแล้วฉากหลบได้ทัน จิ้งผู้หวัคะมาทิมแค่เล่นเอาพวกเดียวกันยังซ้ำ แต่เจิ้งอี่เฟยไม่ซ้ำด้วย เขาเฝ้าสังเกตเด็กชายต่างถิ่นผู้ขึ้นมาพัก

หนึ่งแล้ว แม้นไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อน แต่มีบางอย่างบ่งบอกเขาว่า เด็กน้อยผู้นี้ไม่ธรรมดาเลย ดูเฉลียวฉลาด และไม่แน่ว่าอาจมีวิชาอยู่พอตัว หลังจากที่จิ้งผู้ล้มคะมำไม่เป็นท่า ลูกสมุนอีกสองคนก็ทำท่าจะกรูเข้าไปรุมอีกฝั่งที่ ตัวเล็กกว่าตนเกือบเท่า หากแต่เจิ้งอี่พายกางมือห้ามไว้ แล้วก้าวเข้าไปยืน ประจันหน้า ก่อนจะส่งดาบไม้ที่ถืออยู่ให้แก่เด็กชาย

“มาประลองดาบกับข้า ถ้าเจ้าโดนตัวข้าได้หนึ่งทีภายในสิบกระบวนท่า ข้าจะไม่เก็บค่าด่านจากเจ้านับจากนี้จนตลอดไป แต่ถ้าหากเจ้าแพ้ข้าแล้วล่ะก็ จะต้องใช้สินของเจ้าเลี้ยงรองเท่าข้าให้สะอาด”

“เกรงว่าการประมือครั้งนี้จะไม่ยุติธรรมนัก เพราะข้าไม่รู้วรยุทธ์”

“เหลวไหล! ข้าดูปราดเดียวก็รู้ว่าเจ้ามีวิชา อย่าแกล้งทำโง่เงา หยิบดาบ ขึ้นมาเดี๋ยวนี้!”

“พูดก็พูดเถิดพวกเจ้าจะเอาเงินไปทำอะไร ข้าเคยได้ยินมาว่าสกุลเจิ้ง เป็นตระกูลขุนนางใหญ่ มั่งมีทั้งลภยศ เงินค่าด่านจากชาวบ้านเพียงน้อยนิดนี้ มันคุ้มแล้วหรือกับการที่จะได้ชื่อว่าเป็นพวกอันธพาลไร้ดีชาวบ้านนะ”

“เจ้าเด็กโง่ใครก!”

พูดไม่ทันขาดคำ เจิ้งอี่พายก็ชักดาบจริงที่ตนแอบเหน็บข้างเอวออกมา กระจะฟาดคนตรงหน้าให้หลาบจำ เด็กน้อยเองก็พอจะรู้ว่าไปจี้ใจดำของอีกฝ่าย เข้าให้แล้ว เขาฉากหลบได้อยู่สองสามเพลงดาบ แต่เพราะในตรอกนั้นทั้งแคบ และเต็มไปด้วยข้าวของระเกะระกะ จึงทำให้หนีได้ไม่ถนัดนัก กระทั่งสุดท้าย ต้องยอมจับดาบขึ้นป้องกันตัวเข้าจนได้

“ดูสิว่าเจ้าจะหนีไปได้สักกี่ก้าว!” เจิ้งอี่พายคำราม เมื่อเห็นว่าข้างหลัง เด็กน้อยนั้นเป็นกำแพงสูงและตนกำลังได้เปรียบอยู่หลายมุม ฝ่ายเด็กน้อย พยายามอย่างถึงที่สุดที่จะไม่ออกอาวุธอะไรใดๆทั้งสิ้น เพราะเป็นหนึ่งในสิ่งที่ทำ สัญญาไว้กับอาจารย์ หากไม่แล้วคงโดนเ็ดเป็นการใหญ่ เขาจึงทำเพียงวาดดาบ เพื่อป้องกันตัวเท่านั้น แต่ด้วยเพราะดาบของเขานั้นทำจากไม้ โดนคมเหล็กสับ

“จะ... เจ้าเป็นใคร!? กล้าได้อย่างไรถึงทำร้ายคุณชายเจิ้ง!” จึงผู้เข้าไป ประคองผู้เป็นนาย แต่หน้าตาของตัวเองก็บอกรับไม่รับ เพราะรู้ว่าฝีมือดาบของนายตนไม่เป็นรองใครที่อายุพอกๆกัน แต่คนผู้นี้จู่ๆก็มาปรากฏตัวต่อหน้าพวกเขาเหมือนกับผี ซ้ำยังลงมือรวดเร็วจนไม่มีใครมองตามทัน

“ข้าเป็นใครไม่สำคัญ แต่ข้าไม่ชอบพวกขุนนางโหดอย่างพ่อเจ้า ตัวเจ้าก็ด้วย ถ้าเจ้ายังกล้าทำร้ายชาวบ้านอีก ครั้งหน้าข้าจะไม่เพียงตัดแขนเจ้าเท่านั้น แต่จะตัดลิ้นพวกเจ้าด้วย จะได้ไม่มีโอกาสหาหอนสร้างความสะดวกร้อนแก่ใครอีกไป! ไสหัวไปซะ!”

“เจ้า!... ข้าจะจำเจ้าไว้ให้ขอทาน อย่าให้คนของพ่อข้าเจอเจ้า ข้าจะให้พวกเขาจับเจ้ามาหั่นเป็นหมื่นชิ้น คอยดู!”

คำขู่ของเจิ้งอู่เฟยไม่ได้ทำให้ผู้ถูกขู่เกรงกลัวแต่อย่างใด มีหน้าข้ายังถุยน้ำลายลงพื้นซึ่งมีเลือดกองหนึ่งของเจิ้งอู่เฟยเปโระเปื่อนอยู่ จากนั้นก็เอากลังมือปาดจมูกและปาก ก่อนจะหันกลับมาหาคนที่เขาเขียนมือเข้าช่วย

“เป็นอะไรของเจ้า... โง่หรือว่าเสียสติ”

“หา...?” เด็กน้อยตาโตเมื่อได้ยินประโยคแรกที่มีผู้มีพระคุณกล่าวกับตน บัดนี้เมื่อได้เห็นใบหน้าของคนที่เขาติดตามแล้ว เด็กน้อยก็ยิ่งประหลาดใจ ด้วยผมหยิกดำยุ่งเหยิงไม่สั้นไม่ยาว กับเนื้อตัวอันมอมแมมปานไปพัดกับสัตว์ร้ายมา หาได้ปกปิดดวงหน้าอันคมเข้มไม่ ยิ่งได้มองสบตากันแล้ว ก็พบว่า เขาคนนี้เป็นครอบครัวของดวงตาสีดำขลับดังตาม ฉายแววของผู้ที่สืบสายเลือดนักรบ มันเปิดเผยและซื่อตรง ไม่ปกปิดอะไรใดๆทั้งสิ้น แถมยังสะกดคนที่จ้องมองมันได้อย่างชำนาญนัก

“ข้าหมายถึงว่าทำไมเจ้าไม่สู้ ดูก็รู้ว่าฝีมือเจ้ามากขนาดไหน ถ้าฟังเพลงดาบสะปะสะปะของลูกชายสกุลเจิ้งนะ ทำอะไรเจ้าไม่ได้อยู่แล้ว”

“ข... ข้าไม่คิดว่าเขาจะเอาจริงขนาดจะฆ่าข้านี้ คนไม่รู้จักกันเียต้องทำร้ายกันด้วย”

“นี่แสดงว่ามาจากต่างเมืองจริงๆละสิ หรือไม่ก็เป็น...” เด็กหนุ่มเดินเข้ามาใกล้ ก็มหน้าลงมาจ้องตากับเด็กน้อย เฟ่งพินิจพิจารณา ทำเอาเด็กน้อยตัวแข็งเกร็ง จะหลบตาก็ทำไม่ได้ จะหนีไปหลังก็ติดกำแพง

คนๆนี้เข้ามาใกล้ไปหรือเปล่า หรือว่าเขาจะรู้แล้วว่าข้าเป็นใคร เด็กน้อยลอบกลืนน้ำลาย มือปล่อยจากด้ามดาบจนมันหล่นลงพื้น เด็กหนุ่มละสายตาจากเขา ก็มลงไปหยิบด้ามดาบขึ้นมา แล้วใช้มันบดผมสีอ่อนของเด็กน้อยซึ่งมีเส้นเล็กและยาวดูใหม่ให้เพลิงไปด้านหลัง ก่อนจะยื่นดาบส่งคืนให้

“...เจ้าคงจะเป็นพวกลูกชายเศรษฐีที่ถูกส่งไปเรียนที่ต่างแดนมาสินะ”

“อ่า... ใช่ๆ พ่อข้าส่งข้าไปอยู่กับญาติที่ต่างแดนตั้งแต่เล็กๆนะ”

“ถึงว่าสิ เพราะอย่างนั้นเจ้าก็เลยไม่รู้สินะว่าคนในเมืองหลวงเขาไม่ได้ใจดีกันทุกคน คราวหน้าก็ระวังตัวไว้ด้วยละ”

“แล้วท่านละ...” เด็กน้อยร้องทักเมื่อเห็นเด็กหนุ่มหันหลังจะเดินจากไป เด็กหนุ่มหันกลับมาฉับพลัน

“ข้า... ข้าทำอะไร?”

“ท่านก็ไม่ต้องจู้จี้ เราไม่รู้จู้จี้กัน เหตุใดจึงยื่นมือเข้ามาช่วย หรือท่านไม่ใช่คนเมืองหลวงก็เลยใจดี”

“ฮ่าๆ ข้าอะไรใจดี...? เจ้าผิดแล้ว ข้าแค่เบื่อก็เลยหาเรื่องคนเล่นไปวันๆ อีก็อย่างคุณชายเจ็งก็ทำตัวอันธพาลถือว่าพ่อตัวเองใหญ่ บางทีก็ต้องมีใครมาสั่งสอนเสียมั่ง”

“แล้วท่านไม่กลัวได้ทำวเจ็ง... พ่อของคุณชายหรือ”

เด็กหนุ่มหันมาเติมตัวแล้วจ้องหน้าเด็กชายอีกครั้ง เด็กชายเห็นว่าแววแจ่มจรัสในดวงตาของเด็กหนุ่มนั้นหายไป แล้วมีความเศร้าเข้ามาแทนที่

“ข้าไม่กลัวใครทั้งนั้น... แต่ข้าเกลียดพวกเขา เกลียดคนสกุลเจ็ง เกลียดพวกขุนนางฉ้อฉลทั้งหมด แล้วข้าก็... เกลียดฮ่องเต้ด้วย” พอพูดจบเด็กหนุ่มก็หันหลังให้แล้วสวท่าเร็วเพื่อที่จะเดินออกจากตรอก เด็กน้อยรีบก้าวตามโดยเร็ว

แล้วเอื้อมมือไปคว้าชายเสื้อของเด็กหนุ่มไว้ได้ทัน หน้าของเด็กน้อยจมลงไป
ในแผ่นหลังที่กว้างและหนากว่าตน

“อย่าเพิ่งไป... ขอขำรู้ชื่อแซ่ท่านได้หรือไม่”

“ขำแซ่มู่... มู่หย่งสี่อ...” เด็กน้อยได้ยินเสียงตอบผ่านแผ่นหลังมา

“พี่มู่... ขอขอบคุณที่ช่วยชีวิตขำไว้ โปรดรับสิ่งนี้เพื่อเป็นการตอบแทนด้วย”
เด็กน้อยถอดเอาถุงผ้าที่เขาเอาเชือกร้อยสวมคอไว้ยัดใส่มือของเด็กหนุ่ม คนรับ
รีบบิเสศทุกอย่างที่ยังไม่ได้เปิดออกดูด้วยขำว่าของข้างในเป็นอะไร

“ขำไม่ต้องการของของเจ้า ที่ขำทำไปไม่ได้ต้องการทรัพย์สินเงินทอง
อะไรทั้งนั้น”

“ถ้าเช่นนั้นขำจ้างท่าน ให้ท่านมาช่วยคุ้มครองขำแทน ท่านจะรับมันไว้
ได้หรือไม่”

“คุ้มครอง? เจ้าก็มีวิชา ไม่แน่อาจจะมากกว่าขำด้วยซ้ำ ก็ต้องให้ขำมา
คุ้มครองทำไม่กัน”

“อาจารย์ของขำบอกเอาไว้ว่าวิชาที่มีห้ามใช้ในยามที่ขำไม่สบาย ตอนนี
ขำมีโรคประจำตัวทำให้อ่อนแอลงมาก หากใช้วิชาที่ร่ำเรียนมาขำจะมีอันตรายถึง
ชีวิต แล้วที่ขำมาเมืองหลวงคราวนี้เพราะต้องการมาตามหาแม่ของขำ ขำหนีออก
จากบ้านมา ป่านนี้คนของพ่อขำก็คงจะรู้แล้ว อีกไม่นานพวกเขาจะมาตามจับขำ
กลับไป เพราะฉะนั้นจนกว่าพวกเขาจะหาขำเจอ ขำก็อยากจะทำกับแม่สักครั้ง”

น้ำใส่ที่คลอเบาตาเด็กน้อยได้ผลต่อจิตใจของเด็กหนุ่มมากกว่าของ
ที่อยู่ในห่อผ้า เขาขอมรับว่าที่แรกที่ยื่นมือเข้ามาช่วย ก็เพราะต้องการจัดการกับ
เจิ้งอี่เฟย อีกประการก็เพราะสงสัยว่าเหตุใดเด็กน้อยผู้นี้จึงยอมให้อีกฝ่ายรุกไล่อยู่
ข้างเดียว ทั้งๆที่ถ้าสังเกตดูให้ดีแล้ว ทั้งท่าทางการจับอาวุธ การเคลื่อนไหว
ของเท้า การร่ายรำที่ดูเหมือนแค่หลบฉากหนีอย่างแค้นๆ แต่เขาดูออกว่าเด็กน้อย
มีวิชาอยู่มากจากหลายตำราและอาจารย์ พอมาถึงตอนนี้ ความใคร่รู้พวกนั้น
จางไปหมดแล้ว แต่ใบหน้าขาวๆและแก้มแดงปลั่ง กับน้ำตาที่จะหล่นไม่หล่นแหล่

จากสองเบ้ากลมโต ทำเอาเขาใจอ่อนลงอย่างไม่น่าให้อภัย เขาหลบถนหนายใจ ที่หนึ่งนำเอาถุงผ้าห้อยคอไว้ จากนั้นก็วางมือลงบนหัวของเด็กน้อย ก่อนจะกล่าว ด้วยใบหน้าแย้มยิ้มเป็นครั้งแรก

“ก็ได้ ข้าจะคุ้มครองเจ้าให้ พ่อเจ้าเจอแม่ของเจ้าแล้ว หลังจากนั้นเราก็ ไม่มีอะไรติดค้างกัน”

“จริงหรือ! พี่มู่จะช่วยข้าจริงๆนะ” เด็กน้อยขมขื่นขย้าแขนเสื้อของ มู่หย่งสีอจนยับย่น

“ก็บอกแล้วไงว่าแค่ถึงตอนที่เจ้าได้เจอกับแม่เจ้าแล้วเท่านั้น เอละ ปล่อยข้าสิ เราจะได้รับออกไปตามหาแม่ของเจ้าซะที”

“ขอบคุณท่านมาก พี่มู่... ขอบคุณจริงๆ”

“แล้วเจ้าละ จะไม่บอกข้าหน่อยหรือว่าเจ้าชื่ออะไร” มู่หย่งสีอหันไป มองดูเด็กน้อยที่ตอนนี้สู้บเท้าเร็วจนทั้งคู่เดินทันกัน เด็กน้อยส่งยิ้มให้เขา ทำท่า คาราวะอย่างนอบน้อมอีกที

“เรียกข้าว่า... หลงเฮ้อร์ก็แล้วกัน”

บทที่ ๑๑

ทางเล่อดงกับองครักษ์ที่ติดตามมาปลอมตัวเป็นชาวบ้านเพื่อหวังให้กลมกลืนกับคนในเมือง แต่รูปร่างหน้าตาของพวกเขายังโดดเด่นเกินไปสักหน่อย โดยเฉพาะตัวทางเล่อดงเองที่ปกติแม้จะตีหน้ายักษ์ตลอดเวลา แต่ก็ถือเป็นคนหนุ่มที่มีใบหน้าคมคาย จึงเป็นไปไม่ได้ที่เมื่อพวกเขาผ่านไปยังย่านโคมแดงแล้ว จะไม่มีใครเข้ามาซ้องแหวะแวงเลย

“ตายจริง! คุณชายทางให้เกียรติแวะมาเหมยฮวาแบบนี้ หลิวเหนียงจะจัดเด็กๆ ที่สวยที่สุดที่เรามี ให้ไปดูแลปรนนิบัติพวกคุณชายทุกคนอย่างเต็มที่เลยนะเจ้าคะ”

“ไม่ต้อง วันนี้ที่ซ้ามากก็เพราะต้องการพบคนๆ ึ่ง เธอคือว่า... เจ้ารู้จักแม่เฒ่าหงใหม่” ช่วงทำยทางเล่อดงถามด้วยเสียงอันเบาถึงคนที่เขาตามหาเล่นเอาหลิงเหนียงผู้เป็นเจ้าของหอเหมยฮวาถึงกับยกมือขึ้นทาบอก ตาโตคิ้วขมวดกระหิบบถามกลับว่า

“จะไม่แก่ไปหรือคุณชาย ถ้าท่านต้องการคนมีประสภารถนั้นะ เป็นซ้าก็ได้นะเจ้าคะ”

“เหลวไหลใหญ่แล้ว! ซ้แค่ต้องการพบนางเพราะกำลังตามหาเด็กที่นางพามาด้วยต่างหากล่ะ”

“อ้อ... แล้วไป” หลิวเหนียงเป่าลมออกปาก สลัดแขนเสื้อสีแดงสดที่กรุยกรายออกไปยังด้านหลัง แล้วเอานิ้วมือเดาะตรงมุมปากอันมีริ้วรอยขึ้นบางๆ บ่งบอกถึงอายุ อีกมือทำเอาพยายามครุ่นคิด ขณะที่ทางเล่อดงหันไปส่งสายตาดู

ใส่เหล่าพลพรรคผู้ติดตาม เพราะกำลังลอบฆ่าเรื่องที่หลิวเหนียงเสนอตัวให้กับ นายของพวกเขา

“ว่าไง ตกหลังรู้ไหม”

“ถ้าเป็นแม่เฒ่าหงคนเดียวกันละก็ นางอยู่คนเดียวตั้งแต่ตัวของนาง ตายในสนามรบ บ้านนางน่าจะเก่ายิ่งกว่าเล่าหมูฟังๆ ข้าส่งสารเลยให้มาพักอยู่ที่ กระโจมด้านหลังหอนี้แหละ นางเลยช่วยเย็บตัดเสื้อผ้าให้เด็กๆที่นี่ ฝีมือนางดีมาก เลยนะเจ้าคะ ตอนใต้ท้าวเจียวมาที่นี้ข้าก็เลยช่วยพูดให้นางเข้าไปรับงานในวัง มาทำเพื่อเสริมรายได้ วันนี้นางก็เพิ่งจะเอาชุดของพระพันปีไปส่งเมื่อเช้านี้เอง”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องคน แล้วนางกลับมาหรือยัง”

“เพิ่งจะกลับมาสักชั่วยามเห็นจะได้ แต่ข้าก็ไม่เห็นนางพาเด็กที่ไหน มาด้วยนี่นา”

“ไม่มีหรือ...? เจ้าแน่ใจหรือเปล่า”

“แน่ใจเจ้าคะ ถ้าคุณชายไม่เชื่อก็ลองไปถามอวี๋หลินกับซวงซวงก็ได้ ตอนนี้อย่างน่าจะอยู่ในห้องของอวี๋หลินนะเจ้าคะ” สองชื่อนี้สะกดหูถางเล่ถอง ยิ่งนัก ก็จะไม่ให้เป็นเช่นนั้นได้อย่างไรได้เล่า ในเมื่อคราวก่อนที่มาหอเหมยฮวา สองสาวลงไม้ลงมือกันก็เพราะเขา ถางเล่ถองไม่ได้ชอบเที่ยว ไม่เคยเกี่ยววารี ไม่ไยดีสุรา แต่ดูเหมือนทั้งสามสิ่งจะเกลียดเขา ความจำเป็นหนึ่งเดียวที่เขาต้องมายังเหมยฮวา ก็เป็นเพราะเพื่อนขุนนางตัวร้ายที่มักสร้างเรื่องให้เขาต้อง ตัดร่างแหไปด้วยอยู่เสมอ

ในเมื่อไม่มีทางเลือกถางเล่ถองจึงจำใจต้องเข้าไปเผชิญหน้ากับสตรี ทั้งสองอีกครั้ง ซักซ้อมกับลูกน้องว่าหากเกิดเข้าตาจนพอต้องเผ่นหนีออกนอก หน้าต่าง ก็ขอให้ไปเจอกันที่ลานกลางเมืองในอีกหนึ่งชั่วยามหลังจากนี้ พอนัดแนะกันเสร็จสรรพ หัวหน้าองครักษ์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดลมหายใจก่อนจะ ผลักประตูห้องของอวี๋หลินเข้าไป

“คุณชายถ่าง!” สองอนงค์นางร้องขึ้นแทบจะเป็นเสียงเดียวกันเมื่อเห็นว่าผู้ที่มาเยือนเป็นใคร จากนั้นต่างก็ปรี่เข้าไปที่แขนองครักษ์หนุ่มกันคนละข้าง หน้าซ้ายยังปิดมือของอีกฝ่ายให้ดูนวย มองดูคล้ายลูกแก้วกำลังสู้กันก็ไม่ปาน ถ่างเล่อดงรีบสลดแขนให้หลุดแล้วหมุนตัวจนพ้นจากรัศมีที่สตรีทั้งสองจะคว้าจับเขาไว้ได้อีก ร้องถามพลางยกมือขึ้นป้องปราม

“พอเลยทั้งสองคน วันนี้พักรบกันไว้ก่อนได้ไหม ข้ามีเรื่องอยากจะถาม... ว่าแต่แม่เฒ่าหงละ ไม่ได้อยู่กับพวกเจ้าหรือ”

“คุณชาย... อวี๋หลินอยู่ที่คน เหตุใดเรียกหาสตรีรุ่นคราวแม่”

“ชวงชวงจะทำตัวดี? พูดยุให้น้อยเข้าไว้ คุณชายอย่าบั่นใจไปหายายหงเลยนะเจ้าคะ”

“ไปกันใหญ่แล้วพวกเจ้า ข้ามาตามหาคนต่างหากละ เจ้าเห็นแม่เฒ่าหงพาเด็กมาด้วยไหม เด็กชายอายุสักสิบสามสิบสี่ ผมสีอ่อน ตัวสูงราวเท่านี้ละ” ถ่างเล่อดงถามไปอธิบายนไปพร้อมทำท่าประจบ สองสาวมองหน้ากันแล้วหันกลับมา สายหวัอย่างพร้อมเพรียง เป็นเวลาเดียวกันกับที่มีหญิงชราคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง เมื่อเห็นถ่างเล่อดง นางก็กล่าวขอขมา ก็มหน้าแล้วก้าวถอยหลัง

“อภัยด้วยนายท่าน ข้าไม่รู้ว่าแม่นางอวี๋หลินกับแม่นางชวงชวงกำลังรับแขก”

“ยายจะยาย คนผู้นี้คือคุณชายถ่าง เขามาถามหายายนะ” อวี๋หลินเดินไปจูงแม่เฒ่าให้กลับเข้ามาในห้อง หลังจากคำนับกันเรียบร้อย ถ่างเล่อดงก็ถามซ้ำเหมือนกับที่ถามทุกคนในเหมยฮวา แต่คราวนี้เขาได้คำตอบ

“อ้อ... เจ้าหนูคนนั้น ข้าไม่รู้จักเขามาก่อนหรอกเจ้าคะ เจอกันเมื่อเข้าตอนที่ไปส่งฉลองพระองค์ของพระพันปี เจ้าหนูนั้นเข้ามาถามว่าข้าจะไปไหน แล้วก็ขอให้ข้าพาออกมาด้วย เห็นว่าต้องการตามหาแม่ แต่พ่อไม่ยอมให้ออกมา ข้าส่งสารก็เลยพาออกมาด้วย ไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไรใดๆ นายท่านได้โปรดอภัยด้วย ข้าไม่ได้ตั้งใจจะลักพาผู้ชายของท่านออกมาจะเจ้าคะ”

ไปกันใหญ่ ถางเล่เองคิด ไฉนเลยอยู่ๆองค์ชายน้อยถึงกลายเป็นลูกของเขาได้ แต่ตอนนี้คงไม่ใช่เวลาแก้ไขความคิดอันเคยเกิดของเหล่าสตรีที่เหมยฮวา เขาจึงถามแม่เฒ่าเข้าประเด็นจนได้ความว่าองค์ชายน่าจะเข้าไปในเมืองแล้ว และถ้าบอกว่ามาตามหาแม่ก็คงหมายถึงคนผู้นั้น ซึ่งถางเล่เองเองก็รู้ว่าอยู่ที่ไหน เขาคงจะต้องไปขอความช่วยเหลือจากสหายของเขาอีกครั้ง คราวนี้แม้ว่าเขาจะพยายามไม่พบปะกับสหายผู้นั้นให้บ่อยนักก็ตาม

“ไม่บังเอิญไปหน่อยหรือที่มาเจอเจ้าที่นี้อีกแล้วนะ”

ถางเล่เองกล่าวเมื่อเดินลงมาจากบันไดชั้นสอง แล้วพบเจิ้งรู่ยหมิงที่กำลังจะเดินสวนขึ้นไปพอดี บรุษหนุ่มรูปงามเงยหน้าขึ้นมองผู้ที่ทักตน ทั้งดวงตาและริมฝีปากของเขาต่างหยักโค้งจนถางเล่เองยังต้องหลบรัศมีที่เปล่งประกายออกมา ก็สหายของเขาผู้นี้เป็นถึงคุณชายใหญ่บ้านสกุลเจิ้ง ตระกูลขุนนางที่รับใช้ราชสำนักมาทุกยุคทุกสมัย ข้าตัวของเจิ้งรู่ยหมิงเองก็เป็นราชบัณฑิตใหญ่ ที่คอยให้คำปรึกษากับฝ่ายเสนาธิการในด้านยุทธศาสตร์ การขับเคี่ยวประเทศ และยังเป็นพระอาจารย์ขององค์รัชทายาทอีกด้วย ที่สำคัญยังได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งให้สามของบุรุษรูปงามที่ชาวบ้านเรียกขานกันว่าเป็นสามเทพบุตรแห่งเจิ้งเหอหนาน แค่เพียงเขาคดลีลมที่มุมปาก ต่อให้เป็นชายหรือหญิง ลูกเด็กเล็กแดง ผู้เฒ่าผู้แก่ เป็นได้ตั้งอมนต์ของเขาไปตามๆกัน

“ไม่บังเอิญหรือท่านหัวหน้าองค์กรค์... ไม่สิ... คุณชายถาง ข้าเข้าไปที่ตำหนักขององค์ชายน้อย ได้ยินมาว่าองค์ชายทรงหายตัวไป ท่านจึงออกมาตามหา ข้าก็เลยตามท่านมาถึงนี่”

“...ตามหาข้า? เจ้ามีธุระอะไร”

“ก็ฐานะของท่านนั่นแหละ หรือว่า... ท่านไม่อยากจะรู้หรือว่าองค์ชายน้อยอยู่ที่ไหน” เจิ้งรู่ยืมึงสลดขันเสื่อสีฟ้าอันมีลวดลายวิจิตร โบกพัดในมือสองสามที แล้วลอบมองคนที่แก้งเมื่อใดตัวคนแก้งเป็นได้สุจริตเมื่อนั้น

“รู้ก็รีบบอกมา นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น หากตกเย็นแล้วยังหาองค์ชายน้อยไม่พบ จะต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่...” ยังไม่ทันที่ถางเล่เองจะสาธยายจบ เจิ้งรู่ยืมึงก็ก้าวขึ้นมายืนบนบันไดเคียงกัน เขาพัดแตะะลงที่ริมฝีปากของถางเล่เอง เบียดกายเข้าใกล้อย่างจงใจ

“ฮู้ว... เจ้านี่จริงเลย ข้าแห่ที่ไรเป็นลื้มตัวทุกที เราอยู่ที่ไหนหรือเจ้าลื้มไปแล้ว”

“...ถอยออกไปนะรู่ยืมึง”

“ข้าถอยแน่ แต่เจ้าต้องสัญญาว่าจะไม่หนีข้าไป”

“สาบานว่าวันนี้ข้าจะไม่หนีไม่หลบ บอกมาว่าองค์ชายอยู่ที่ไหน”

“ที่นี้ไม่สะดวก ข้าจะเล่าให้ฟังระหว่างที่อยู่เกี่ยว รีบไปกันเถอะ” เจิ้งรู่ยืมึงออกเดินนำลงจากบันไดไป ถางเล่เองจึงก้าวเท้าตามไปติดๆ

แม้รู้อยู่ว่าเจิ้งรู่ยืมึงเป็นคนฉลาดล้ำและมีแผนการมากมาย นี่อาจจะเป็นกลลวงทำให้ต้องติดกับเหมือนทุกครั้งก็ได้ แต่ถางเล่เองก็ไม่มีทางเลือกมากนักด้วยเวลาที่กระชั้นเข้ามา เขาจำใจต้องเดินตามเจิ้งรู่ยืมึงขึ้นเกี่ยวไป นึกเสียว่าหากต้องโดนทำอะไรระหว่างทางบ้าง แต่ถ้ามันทำให้หาองค์ชายน้อยของเขาเจอ มันก็คงคุ้มค่าที่จะยอมเสียเหลี่ยมให้แก่คนผู้นี้สักครั้ง ดังนั้นบุรุษหนุ่มขุนนางทั้งสองจึงก้าวขึ้นเกี่ยวไปด้วยกัน ทันทีที่เกี่ยวเคลื่อนตัวออกจากร้านหอมเหมยฮวาเจิ้งรู่ยืมึงก็เริ่มเล่าเรื่อง

“ข้าเพิ่งสวนกับอี่ไผ่ที่ในเมือง เขาเล่าว่าได้เจอกับเด็กประหลาดท่าทางไม่เหมือนลูกชาวบ้าน บอกว่ามาจากต่างเมือง เข้าเมืองหลวงมาเพื่อต้องการ

ตามหาแม่ เด็กคนนี้อย่างมีฝีมือเหมือนพวกต่างแดน ซึ่งในเมืองหลวงเราก็มีผู้นับหัวได้ ข้าได้ยินเท่านั้นก็พอจะรู้แล้วละว่าเด็กคนนั้นคือใคร”

“ไม่ผิดแน่ ต้องเป็นองค์ชายน้อยอย่างแน่นอน แล้วตอนนี้องค์ชายอยู่ที่ไหน ยังอยู่กับคุณชายอี่เพยใช่หรือไม่” งามเล่อดงซักต้อ เจิ้งรู่ยหึงตีหน้าขมิ้มก่อนตอบ

“เปล่า พวกเขาแยกกันแล้ว... อย่าเพิ่งตกใจไปล่ะถ้าข้าจะบอกว่าอี่เพยกับพวกเข้าไปบูรุมรังแกองค์ชาย ก็คงจะตามประสาเด็กที่คึกคะนองนั่นแหละนะ เพราะเขาไม่รู้ว่าเด็กคนนั้นคือองค์ชายไปหลง เห็นว่าตอนประมือกันองค์ชายไม่ออกยอมให้วิชาเลยแม้แต่น้อย ทรงรักษาคำมั่นที่ให้ไว้กับเจ้าได้เป็นอย่างดี”

“หา! เจ้าว่าอย่างไรนะ... แล้วองค์ชายเป็นอย่างไรบ้าง บาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า” งามเล่อดงถลาเข้าไปขยุ่มสาบเสื่อของเจิ้งรู่ยหึงด้วยส้อมตัว อีกฝ่ายก็ตกใจเล็กน้อย แต่ดูเหมือนจะพึงใจมากกว่าที่ตนเองนั้นเป็นฝ่ายถูกจูโจมก่อนบ้าง

“คิดว่าจะไม่ มีคนเข้ามาขวางไว้แล้วก็ช่วยองค์ชายได้ทัน เป็นน้องของข้าต่างหากที่โดนพันมาแขนเกือบหลุดนะ แต่ข้าก็คิดว่าเขาสมควรโดนแล้ว ป่านนี้ก็คงเล่นเข้าจวนไปฟ้องท่านพ่อตามเคย ข้าคิดว่าองค์ชายน่าจะยังอยู่กับเด็กคนนั้น อี่เพยเล่าว่าตอนที่แยกกันพวกเขาอยู่ตรงทางเข้าเมือง หากคำนวณจากเวลาแล้ว ตอนนี่คงกำลังเดินทางไปยังท่าเรือ ดังนั้นเราจึงจำเป็นต้องรีบไปให้ทันก่อนที่องค์ชายจะข้ามไปอีกฝั่ง หรือก่อนที่คนของพ่อข้าจะตามล่าตัวพวกเขาจนเจอ”

“ให้ตายเถอะ รู้ทั้งรู้ว่าเรื่องมันจะต้องวุ่นวาย ทำไม่ถึงได้ทำเรื่องเหลวไหลแบบนี้ละองค์ชาย”

“ก็เพราะต้องการจะพบคนๆนั้นมากอย่างไรละ เจ้าก็รู้ไม่ใช่หรือ” เจิ้งรู่ยหึงจับมือของงามเล่อดงที่ทิ้งสาบเสื่อของเขาอยู่ออกไป ทั้งสองมองตากันครู่หนึ่ง ก่อนที่งามเล่อดงจะหันไปมองนอกหน้าต่าง

“ทรงคิดถึง... พระมเหสีมากเลยสินะพะยะค่ะ” งามเล่อดงพยายามคลายมือที่เจิ้งรู่ยหึงจับไว้ แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะยังไม่ยอมปล่อย พอฝันแรง

ดึงมือออก กลับกลายเป็นว่าเขาดึงให้เจ็กรู้ยืมขยับมาอยู่ใกล้ยิ่งกว่าเดิม และด้วยเกี้ยวที่คับแคบพอแค่ให้คนสองคนโดยสาร จึงยิ่งทำให้ถางเล่อดงเสียเปรียบในทุกประตู

“เออละ... ข้าบอกสิ่งที่ข้ารู้หมดแล้ว และสัญญาว่าจะช่วยเจ้าหาองค์ชายน้อยจนเจอ ทีนี้เจ้าคิดว่าพอที่จะตอบแทนน้ำใจของข้าได้อย่างไรบ้าง ไหนลองบอกมาหน่อยสิ... เล่อดง”

“คนเราหากคิดช่วยเหลือจำต้องไม่หวังผล ในเมื่อเจ้าเรียกว่าน้ำใจ ข้าก็ไม่จำเป็นต้องตอบแทน”

“แต่คงไม่ใช่ข้าคนนี่ ข้าเชื่อว่าทุกการกระทำย่อมต้องได้รับผลตอบแทนของมัน มากน้อยอยู่ที่ฝีมือ ข้าคิดว่าข้าก็ได้เรียกร้องอะไรมากไปไม่ใช่หรือไง”

“ข้อเรียกร้องของเจ้าก็เหมือนกับการขอให้ตะวันขึ้นทางทิศใต้... มันไม่มีทางเป็นไปได้”

ถางเล่อดงเบือนหน้าหนีเมื่อเจ็กรู้ยืมขยับใกล้เข้ามา แต่ก็คงทำได้เพียงเท่านั้น เพราะสองแขนของเจ็กรู้ยืมกางมากัน ปิดไม่ให้เขาเคลื่อนไหวไปทางใดได้ มือข้างหนึ่งของเจ็กรู้ยืมประคองแก้มของถางเล่อดงให้หันกลับมาสบตากับเขา ใบหน้าของทั้งคู่อยู่ห่างกันแค่คืบเดียวเท่านั้น ลมหายใจที่เริ่มถี่เร็วขึ้นสอดประสานกันอย่างมิได้นัดหมาย ถางเล่อดงรู้สึกว่ามีมือที่สัมผัสใบหน้าของเขา นั่นร้อนยิ่งนัก แต่ก็ยังไม่ร้อนเท่ากับใบหน้าของเขาเอง ในยามนี้ที่ร้อนดั่งว่าเลือดในกายกำลังเดือดพล่าน ดวงตาและหูเริ่มทำงานไม่สมบูรณ์ดังเดิม หัวใจเต้นเร็วจนเกินจะควบคุมไหว ถางเล่อดงเห็นริมฝีปากของเจ็กรู้ยืมที่ขยับอยู่ข้างหน้าแต่ไม่สู้รู้แล้วว่าถ้อยคำใดหลุดลอยออกมา รู้แต่ว่าอีกไม่นานริมฝีปากคู่นั้นจะเคลื่อนมาปิดปากของเขาเพื่อสกัดกั้นวจาซึ่งไม่เคยตรงกับหัวใจของตัวเอง

“จะเรียกว่าเป็นไปไม่ได้ได้อย่างไรกันละ สิ่งใดที่เคยเกิดขึ้นแล้วครั้งหนึ่ง มันย่อมต้องเกิดขึ้นได้อีก ข้าไม่อยากฝืนใจเจ้าก็จริงอยู่ แต่ในขณะเดียวกัน ข้าก็ชอบที่ได้เห็นเจ้าปฏิเสธรณีสั่งที่แท้จริงแล้ว หัวใจของเจ้าเองก็ปรารถนา... เล่เอง”

อากาศที่ตอนแรกแจ่มใสราวกับว่าเป็นคือหน้าร้อน แต่จู่เมื่อลวงเข้ายามบ่าย เมฆหมอกเคลื่อนมาแต่ไหนไม่รู้ดับแสงตะวันไปจนสิ้น ผู้คนเริ่มตกเป็นเสียงเดียวกันแล้วว่ามันเป็นกลางบอเหตุ ทั้งๆที่มีไซหน้าฝนแต่เมฆดำกลับรวมตัวกันจนจะกลั่นน้ำเทลงมาดลุ่มผืนดินเสียเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ พ่อค้าแม่ขายต่างส่ายหน้าพากันขยับย้ายร้านเพื่อเข้าที่ร่ม บ้างก็ตัดใจปิดร้านไปเสียเพราะกลัวสินค้าที่ลื้อนำมาจากต่างเมืองจะเลื่อมราคา แต่กระนั้นผู้คนก็ยังสัญจรกันให้ขวักไขว่ในเมื่องหลวงขมงานเทศกาลกันอย่างไม่สะทกสะท้านกับฟ้าดินอันไม่เป็นใจ ยิ่งเย็นย่ำอากาศเย็นลง บรรยากาศของเมืองก็เปลี่ยนไป คล้ายกับว่าเป็นคือเมืองอันลึกลับที่อยู่ในโลกคู่ขนาน

มูหย่งสี่อสังเกตดูผู้ว่าจ้างตัวน้อยของเขา เดิมที่เขาคิดว่าหลงเออร์นั้นเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาด สุขุมเกินผู้ใหญ่อยู่มาก แต่ทันทีที่พวกเขาเข้ามาในเมืองที่มีร้านรวงตั้งอยู่เต็มสองข้างทาง ดวงตากลมโตสีน้ำตาลของหลงเออร์ก็เบิกกว้างและเปล่งประกายเจิดจ้า ความอยากรู้อยากเห็นมากเกินธรรมดาทำให้มูหย่งสี่อประหลาดใจ จะว่าเด็กหรือก็ไม่น่าจะเยาว์วัยปานนั้น แต่จะว่าโตแล้วก็คงจะไม่ได้ เพราะหลงเออร์ยังตื่นตาตื่นใจกับของเล่นของกินมากมายที่พวกเขาพบเจอมาตลอดทาง มูหย่งสี่อรู้สึกเอ็นดูเด็กคนนี้ขึ้นมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทั้งๆที่ก็ไม่เคยรู้จักมักคุ้นหรือเคยมีบุญคุณเกื้อหนุนกันมาตั้งแต่ครั้งเก่าก่อนแต่อย่างใด

มันน่าประหลาดที่คนอย่างเขาซึ่งตัดใจไม่คิดมอบความไว้วางใจให้กับมนุษย์
หน้าไหนอีกแล้ว กลับมาเป็นคนที่มีความรักความรู้สึกได้อีกครั้ง

“นั่นอะไรนะพี่หญิงสี่” หลงเออร์ชี้ชวนให้มู่หย่งสี่ดูของประดับซึ่งทำ
จากลูกบิดสีสั่นสดใสยิ่งนัก มองดูปราดเดียวก็รู้ว่ามันเป็นเครื่องประดับของสตรี

“สวยร้อยข้อมือละ แต่เป็นของผู้หญิง ดูสีสิเห็นไหม”

“สวยจริง... ข้าอยากได้บ้างสักอัน”

“ก็เพิ่งบอกไปไม่ใช่หรือไม่ว่ามันเป็นของผู้หญิง”

“สำคัญด้วยหรือ ในเมื่อข้าอยากได้ จะเป็นของผู้หญิงหรือชายข้าก็ ไม่
สนหรอก นี่ๆ ท่านนำ... อันนี้ราคาเท่าไรกัน” หลงเออร์หยิบสร้อยข้อมือที่ทำจาก
ลูกตะกั่วทาสีสสดใสมาหนึ่งเส้น มันมีพู่ไหมสีแดงสลับน้ำเงินห้อยอยู่ข้างๆ
ดูสวยงามไม่น้อย

“มาถึงนะเจ้าหนู สร้อยข้อมือเส้นนี้สวยที่สุดในร้านข้าแล้วละ ข้าคิดเจ้า
สิบตำลึง นี่ราคาสำหรับเด็กอย่างเจ้าเท่านั้นละ”

“สิบตำลึงเลยหรือ...” หลงเออร์มองดูสร้อยข้อมือในมือตาละห้อย ความจริง
เขาไม่มีเงินติดตัวมาสักสลึงสักเฟื้อง จะมีก็แต่ของที่มอบให้มู่หย่งสี่ไปแล้ว
แต่สิ่งนั้นก็มากกว่าสร้อยข้อมือในมือนั้นหลายร้อยหลายพันเท่า เขามาแลกกันยอม
ทำไม่ได้ มู่หย่งสี่มองดูเด็กน้อยใช้นิ้วคลึงสร้อยลูกบิดในมือ สายตาดูอาลัย
อวารณียิ่งนักเมื่อกำลังจะวางมันลงที่เดิม มู่หย่งสี่จึงเอื้อมไปคว้าสร้อยเส้นนั้น
มาถือไว้ แล้วหันไปเจรจากับพ่อค้าอีกครั้ง

“ข้ามีเงินติดตัวอยู่แปดตำลึงเท่านั้น แต่พู่ห้อยดาบของข้าก็น่าจะพอ
มีราคาอยู่บ้าง ไม่ทราบที่ท่านนำจะขายสร้อยเส้นนี้ให้ข้าได้หรือไม่” มู่หย่งสี่
ปลดพู่ห้อยดาบของเขาที่ทำด้วยเชือกไหมอย่างดี มีดันทองเลนลายอยู่บนนั้น
แล้วยื่นส่งให้พ่อค้า เมื่อพ่อค้าคนนั้นรับไปดูทางคิ้วก็กระตุกเล็กน้อย มือลูบที่
ปลายคางมองดูหน้าเด็กหนุ่มเนื้อตัวชะมุกชะมอมคนนี้ก็กับสิ่งที่มันติดตัวมา มันดู
ค้านกันจนเชื่อได้ยากว่าจะเป็นของตัวเด็กหนุ่มเอง

“นี่เจ้าไปขโมยใครเขามาหรือเปล่า ข้าไม่รับของที่ขโมยมาหรอกนะ”

“หากท่านไม่เอาก็ส่งคืนมา ข้าไม่ชอบให้มาตุภูมิกัน... ไปกันเถอะ หลงเออร์ ของพรรคนี้ล่ะไม่ได้มีแค่ที่นี้หรอก หากเจ้าอยากได้ ยังมีอีกหลายร้านให้เจ้าเลือกซื้อ” มู่หย่งสี่เอี่ยมไปคว้าพู่ห้อยดาบมาจากมือของพ่อค้า อีกมือก็คว้าแขนของเด็กน้อยให้เดินตาม แต่ยังไม่ทันเดินพ้นร้าน พ่อค้าคนนั้นก็ร้องเรียกไว้

“กลับมาก่อนๆ แหมคุณชายก็ใจร้อนเสียจริง ข้าไม่ได้ตั้งใจจะดูถูกเจ้า เอาเป็นว่าข้าจะรับพู่ห้อยนี้ไว้ เจ้าเอาสร้อยข้อมือเส้นนั้นไป แล้วก็อะไรก็ได้อีกอย่างในร้านของข้า เลือกได้เลยนะไม่ต้องเกรงใจ”

ด้วยเหตุนี้หลงเออร์จึงได้สร้อยข้อมือใหม่มาโดยที่มิได้เสียสิ่งใดไปเลย แม้ว่าจิตใจจะยังไม่ค่อยสบาย แต่ก็อดรู้สึกผิดไม่ได้

“จะดีหรือพี่หย่งสี่เอี่ยมที่เอาของของท่านไปแลกแบบนั้นล่ะ... ดูเหมือนพู่ห้อยนั้นจะมีราคามากเสียด้วย”

“ไม่เป็นไรหรอก จริงๆมันก็เก่ามากแล้ว อีกอย่างเจ้าก็เลือกพู่ห้อยอันใหม่ให้ข้าแล้วอย่างไรล่ะ” มู่หย่งสี่เอี่ยม จากนั้นก็ยกดาบของตัวเองซึ่งประดับพู่ห้อยอันใหม่เข้าไปแล้วให้เด็กน้อยดู หลงเออร์ส่งยิ้มให้มู่หย่งสี่เอี่ยมเช่นกัน

“ขอบคุณท่านมาก นี่ข้าเป็นหนี้ท่านอีกแล้วสินะ”

“เรื่องแค่นี้เล็กน้อย อย่าได้ใส่ใจนับว่ามันเป็นบุญคุณอะไรเลย... ฮ่ะ...!”

มู่หย่งสี่เอี่ยมร้องออกมาเมื่อใบหน้าของเขาสัมผัสเข้ากับความเย็นจากหยดน้ำเมื่อแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า ก็พบว่าเมฆดำเคลื่อนเข้ามาปกคลุมอยู่เหนือเมืองหลวงไว้จนสิ้น ยังไม่ทันไรสายฝนก็เทกระหน่ำลงมาแบบไม่ให้ตั้งตัว มู่หย่งสี่เอี่ยมคว้ามือของหลงเออร์มาแล้วพากันวิ่งไปหาที่หลบกำบัง ทางที่พวกเขามุ่งไปคือบริเวณท่าเรือ ซึ่งตอนนี้ไม่มีเหลือใครอยู่เลยเพราะต่างพากันหลบเข้าร้านเข้าบ้านไปหมดแล้ว มู่หย่งสี่เอี่ยมพาหลงเออร์เข้าไปหลบยังกระท่อมเก่าๆติดกับชายป่า ห่างจากท่าเรือไม่มากนัก ไม่มีใครอยู่ที่นั่น ดูเหมือนจะเป็นกระท่อมร้างเพราะไม่มีข้าวของอะไรใดๆอยู่ในนั้นเลย

“เราหลบอยู่ในนี้สักพัก... รอจนฝนซาก่อนค่อยขึ้นเรือข้ามฟากไปก็แล้วกันนะ”

“อืม...” เด็กน้อยรับคำ มองดูฟ้าที่กำลังคำรามพิโรธอยู่ข้างนอก ในใจเริ่มเกิดความกังวล เพราะนับตั้งแต่เมื่อเขาออกจากรั้ววังมาก็เป็นเวลาหลายชั่วยามแล้ว งานเทศกาลก็ดูเหมือนจะกร่อยไปเพราะสายฝน คนที่อยากเจอก็ยังไม่ได้เจอ หากพลบค่ำแล้วเขายังไม่กลับไป ความเดือดร้อนใหญ่หลวงคงจะเกิดขึ้นกับเขาและคนที่กำลังตามหาเขาอยู่เป็นแน่แท้ รวมถึงมู่หย่งสี่เองก็อาจจะต้องมาพลอยเดือดร้อนเพราะเขาด้วย

“ขอโทษด้วยที่ข้าทำให้พี่หย่งสี่ต้องมาลำบากกับข้าแบบนี้”

“ลำบากอะไรกัน เจ้าจ้างข้าไม่ใช่หรืออย่างไรกันล่ะ” มู่หย่งสี่กล่าวระหว่างที่ถอดเสื้อซึ่งเปียกชุ่มออกจากร่าง เด็กน้อยตะลึงงันเมื่อได้เห็นร่างเปลือยเปล่าอันเต็มไปด้วยรอยแผลมากมาย แต่กระนั้นกลิ่นมดที่เริ่มกอดกอดกันให้เห็นเป็นรูปเป็นร่าง ทำให้รู้ว่าคนๆ นี้ต้องฝึกวิชามาอย่างหนักจึงยังผลให้มีร่างกายเช่นที่เห็น มู่หย่งสี่หันมาเห็นเด็กน้อยกำลังจ้องเขาตาไม่กระพริบก็ร้องทัก

“เฮ้อ... เจ้าก็ถอดเสื้อผ้าออกด้วยสิ เดียวก็ไม่ต้องสบายกันพอดี ข้าจะก่อไฟให้ เจ้าทนหนาวไม่นานหรอก”

“ข... ข้า...”

“อายุหรือไง... หรือว่าจริงๆ แล้วเจ้าเป็นผู้หญิง” มู่หย่งสี่เหลือบมองเห็นหลงเออร์มีท่าทีเอียงอ้าย เขาก็ชักเริ่มไม่แน่ใจว่าตกลงผู้ที่เขาคุ้มครองอยู่นั้นเป็นหญิงหรือชาย ด้วยดวงหน้างดงามของหลงเออร์ก็ไม่ได้บ่งบอกชี้ชัดไปทางหนึ่งทางใด

“ข้าเป็นชาย... แต่ว่าร่างกายของข้าไม่น่าดูเหมือนท่าน ก็เลย...”

“หา? เจ้าพูดอะไรของเจ้า... ข้าแผลเต็มตัวออกอย่างนี้หรือน่ามอง... เอล่ะๆ ไม่ต้องเถียงกันไปมา เจ้าถอดเสื้อผ้าออกมาเถอะ ถ้าเจ้าไม่ยอมให้มอง

ข้าก็จะไม่มอง จะหันหลังให้เจ้าแบบนี้ พอใจหรือยัง” พุดจบมู่หย่งสือก็หันไปอีกทาง จากนั้นก็รวมรวบกิ่งฟืนที่พอจะมีให้เห็นระเกะระกะอยู่ในกระท่อม เอามาก่อกองไฟเล็กๆ เพื่อให้ความอบอุ่นแก่เขากับหลงเออร์ ครู่หนึ่งเขาก็ได้ยินเสียงสลดผ้า มีละอองน้ำมากระทบกับแผ่นหลังของเขา ก่อนที่ห่อเสื่อจะถูกนำมาวางลงข้างตัว

“ท่านหันมาเกิด ไม่เป็นไรหรอก” เสียงของหลงเออร์ดังมาจากด้านหลัง ห่างไปไม่มากนัก มู่หย่งสือจึงเหลียวไปมอง พบว่าเด็กชายกำลังนั่งกอดเข่าอยู่ มีเพียงผ้าคาดเอวผืนกว้างสักสองคืบได้ ปกปิดท่อนล่างไว้อย่างหมิ่นเหม่ ร่างของเด็กชายยังไม่โตเต็มวัยนัก ย่อมไม่ได้ดูแข็งแรงบึกบึนเช่นตัวมู่หย่งสือเอง แต่ผิวสีนํ้านมที่เปื่อยขึ้น รวมไปถึงไรขนอ่อนตามตัว ดวงตากลมโต แก้มแดงเรื่อ และริมฝีปากบางสีชมพูเข้ม ทำให้ดูราวกับว่าเขาคือตุ๊กตากระเบี้องก็ไม่ปาน มู่หย่งสือ ลอบกลืนน้ำลายลงคอ หันกลับไปจ้องมองกองไฟที่กำลังเป็นเปลวลุกไหม้โดยไว เฝ้ามองหลงเออร์แค้นขึ้นขึ้นมาว่า

“ทำไมเจ้าถึงต้องมาออกตามหาแม่ของเจ้าด้วยล่ะ” หลงเออร์มองแผ่นหลังของมู่หย่งสือ แล้วก้มหน้าลงดูเขาของตัวเอง

“แม่ข้าถูกใส่ร้ายว่ามีชู้... แม้นพ่อข้าจะไม่เชื่อ แต่เพราะคนรอบข้างกดดันท่าน ท่านก็เลยจำเป็นต้องขับท่านแม่ออกไปจากบ้าน”

“...เสียใจด้วยนะ”

“อืม”

“แล้วเจ้าล่ะ... เชื่อแม่ของเจ้าหรือเปล่า” มู่หย่งสือถามระหว่างที่เอาไม้เขี่ยกองฟืนให้เข้าไปสุ่มกันมากขึ้น

“เชื่อสิ... ท่านแม่รักท่านพ่อมาก ท่านไม่มีทางทำร้ายท่านพ่ออย่างแน่นอน”

“ดีแล้ว... แม่เจ้าคงจะดีใจนะที่ได้เจอกับเจ้านะ”

“ข้าก็ไม่แน่ใจ เพราะท่านแม่เคยสั่งไม่ให้ข้าตามหาท่าน... หากเจอกัน ข้าอาจจะโดนตำว่าข้าก็ได้” หลงเออร์พูดด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่อง สองมือบีบกดลงบนเข่าจนเป็นรอยแดงซ้ำ มูหย่งสือหันไปเห็นเข้า ก็เอื้อมแขนออกไปดึงมือข้างหนึ่งของเด็กชายออก

“แม่เจ้าต้องดีใจ ดีใจมาก ๆ ข้าเชื่ออย่างนั้น”

“ขอบคุณท่านมาก... พี่หย่งสือ”

ไม่รู้จะไรดลใจให้มูหย่งสือดึงมือของหลงเออร์ จนสุดท้ายร่างบางก็ปลิวมากกระทบกับบอกเปลาเปลือยของเขา หลงเออร์ตกใจไม่น้อย พยายามขยับจะถอยห่าง แต่สองมือของมูหย่งสือที่ประคองไหล่ของเขาไว้หลวมๆ บอกเขาว่า อ้อมกอดนี้ปลอดภัย เขาไว้ใจคนนี้ได้ มูหย่งสือสูดกลิ่นหอมอ่อนๆ จากเรือนผมของเด็กชาย แล้วมาได้สติเมื่อคนตัวเล็กจามเข้าให้ทีหนึ่ง มูหย่งสือขยับออกห่าง เอื้อมมือไปคว้าเสื้อของตัวเองที่เริ่มแห้งแล้วมาคลุมไหล่ให้หลงเออร์ ก่อนจะหย่อนกายลงนั่งขัดกันแบบไหลชนไหล

“ท่านจะไม่เปิดดูหน่อยหรือ ว่าค่าจ้างของท่านคืออะไรนะ” หลงเออร์ถาม เมื่อเห็นถุงผ้าที่มูหย่งสือแขวนอยู่ คนถูกถามนิ่งขึ้นได้ก็เอาถุงผ้าออกจากคอแล้วเทสิ่งที่อยู่ในนั้นออกมา เขาตะลึงตาค้างเมื่อพบว่า มันคือหยกขาวรูปมังกร

“นี่คือ...”

“หยกขาวนะ”

“แต่หยกขาวไม่ใช่ของที่หาได้ง่ายๆ หากไม่ใช่ด้วยฮ่องเต้ประทานมาแล้ว ก็คงไม่มีใครจะครอบครองมันได้อีกในได้หลัก... เจ้าได้มันมาอย่างไรกัน” มูหย่งสือพยายามจะไขข้อสงสัยที่ค้างคาอยู่ในใจมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้ และดูเหมือนมันก็มีทางที่จะเป็นไปอย่างที่เขาคิดเสียด้วย หลงเออร์ยิ้ม

“ท่านแม่มอบมันให้ข้านะ ครั้งหนึ่งนางเคยตอบปริศนาขององค์ฮ่องเต้ได้ในงานเทศกาลชมจันทร์ พระองค์จึงพระราชประทานมันให้แก่นาง เป็นปริศนาที่แม้แต่ราชบัณฑิตในราชสำนักก็ยังตอบไม่ได้เลย”

“อย่างนั้นเองหรือ... ว่าแต่เป็นปริศนาแบบไหนกันที่แม้แต่ปราชญ์
ในราชสำนักก็ยังไม่ตอบไม่ได้นะ เจ้ารู้หรือเปล่า”

“ท่านแม่เล่าว่า มันเป็นปริศนาที่ง่ายมาก หาไม่แล้วนางคงตอบไม่ได้
ย่องเต้ทรงตั้งปริศนาเอาไว้ว่า

*ความรักอยู่ไหนใด ยามกลางวัน ยามกลางคืน ในใจ ในฝัน ความรักเป็น
ของผู้ใดกัน ของข้า ของเจ้า หรือของเขานั่น*” มู่หย่งสี่อได้ฟังปริศนาแล้วก็ยัง
อยากรู้คำตอบของปริศนานี้ยิ่งนัก

“แล้วแม่เจ้าตอบว่าอย่างไร”

“นางตอบว่า...

*ความรักอยู่กับท่านผู้ถามและเป็นของท่านผู้ถาม ส่วนท่านจะมอบให้
ใครข้าไม่อาจหยั่งรู้ได้ แต่รักของข้าเป็นของข้า อยู่กับข้าทุกทีและมีให้กับคน
ที่ข้ารัก ความรักคือลมหายใจ... อยู่กับเราทั้งยามหลับยามตื่น ไม่มีมันก็
เหมือนว่าจะขาดใจ ดังตัวข้าในตอนนี่”*

ระหว่างที่หลงเออร์บอกคำตอบออกมา มู่หย่งสี่อก็ลอบพิศมองเขาแล้ว
รู้สึกพึงใจขึ้นมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว เขาต่อสู้กับจิตใจได้สำนึกของตัวเองอย่างหนัก
เพราะรู้แน่แล้วว่ามิอะไรบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับหัวใจของเขา

“ความรักคือลมหายใจ... ในโลกนี้มีความรักที่มีคุณค่าเช่นนั้นด้วยหรือ”

“ข้าเชื่อว่ามี... และสักวันหนึ่งข้าจะได้ครอบครองมันอย่างแน่นอน”

หลงเออร์ตอบ มู่หย่งสี่อมองดูหยกขาวในมือของเขาอีกครั้ง ก่อนจะนำมันใส่ลงใน
ถุงผ้าตามเดิม จากนั้นก็สวมมันคืนให้หลงเออร์

“ข้าไม่คู่ควรกับของสิ่งนี้ เจ้าเก็บไว้เถอะ”

“ใครว่า... ท่านเป็นคนที่ช่วยชีวิตข้าไว้ โยะจะไม่คู่ควรละ”

“แม่เจ้ามอบให้เจ้าดูต่างหน้า แล้วเจ้าเอามันมามอบให้คนเพียงรู้จัก
เช่นข้า เจ้าไม่เสียตายหรือไงกัน”

“ไม่เลย... เมื่อเทียบกับน้ำใจที่ท่านให้ ของสิ่งนี้ยังด้อยค่าไปด้วยซ้ำ”
 มู่หย่งสือเป็นอนหน้าหนีจากดวงตากลมใสของเด็กชาย เขยิบห่างออกมาอีกนิด
 ยืนกรานตามเดิมที่จะไม่รับหยกขาวชิ้นนั้น หลงเออร์มีสีหน้าเศร้าหม่นลง
 กล่าวกับตัวเองว่าไม่สบายใจที่ไม่ได้ตอบแทนบุญคุณ มู่หย่งสือทำเป็นไม่ได้ยินอยู่
 เช่นนั้น กระทั่งเมื่อสายฝนหยุดลงแล้ว มู่หย่งสือก็นำเสื้อผ้าของพวกเขาที่แห้งแล้ว
 ออกมาสวมใส่ เขาหยิบเสื้อคลุมมาจากมือของหลงเออร์ กล่าวออกมายามที่
 มองไปยังท้องฟ้าที่กำลังเปิดอยู่ด้านนอกกระท่อม

“สลิปปีให้หลัง หากข้ายังไม่ตาย ข้าจะไปรับหยกขาวจากมือเจ้าเอง
 เจ้าเห็นว่าเป็นไง”

“สลิปปี... มันจะไม่นานไปหรอกหรือ” หลงเออร์ที่สวมเสื้อผ้าเรียบร้อย
 แล้ว เดินมาหยุดยืนเคียงข้างมู่หย่งสือ

“ไม่นานหรอก เชื่อข้าเถอะว่าสลิปปีนะมันเร็วจนเจ้าคาดไม่ถึงเลยละ
 เจ้าก็ต้องรักษาตัวละ สลิปปีนับจากนี้ข้าจะหาเจ้าให้พบ แล้วเมื่อถึงตอนนั้น ตอนที่
 เราได้พบกันอีกครั้ง เจ้าก็อย่าลืมข้าก็แล้วกัน”

“ข้าไม่มีวันลืมท่านอย่างแน่นอน จะเก็บรักษาหยกขาวนี้ไว้ เพื่อที่เมื่อถึง
 วันงานเทศกาลชมจันทร์ในอีกสลิปปีนับจากนี้ไปเมื่อเรากลับมาเจอกันที่นี่
 ถึงตอนนั้นข้าจะมอบมันให้แก่ท่าน” เด็กหนุ่มได้ยินดังนั้นก็เอามือวางที่ศีรษะของ
 หลงเออร์ ก่อนจะส่งยิ้มให้

“ตกลง... ข้าจะรอ”

บทที่สาม

“สิบปีแล้ว... อย่างนั้นหรือนี่...”

องค์ชายรัชทายาทรำพึงกับตัวเองเบาๆ ขณะนั่งอยู่ในศาลากลางน้ำของตำหนักหยุนไห่ เขาหยิบหยกขาวรูปมังกรออกมาสองกับดวงตะวันตกจากนั้นก็นำมันเก็บเข้าไปในถุงผ้ากำมะหยี่ตามเดิม เขาลอบถอนหายใจ มองไปยังสระน้ำขนาดใหญ่ที่มีดอกบัวแข่งกันบานชูช่อให้ตาขยิบ จากวันงานเทศกาลชมจันทร์ในปีนั้น เวลาที่ล่วงเข้าปีที่สิบแล้ว จากองค์ชายน้อยแสนชน บัดนี้ฉันไปหลงก็เติบโตใหญ่กลายเป็นชายหนุ่มรูปงาม รูปร่างสูงสะโอดสะอง ไหล่ผาย ผมสีอ่อนอันเป็นเอกลักษณ์นั้นไว้จนยาวกลอมถึงเอว ขนตายาวงอนรับกับดวงตากลมโตสุกสกาวยาวขาววาวไข่มุก และริมฝีปากสีแดงถูกทาด้วยชาด ฉลองพระองค์สีเขียวอ่อนมีตัวมังกรเลื้อยเล่นอยู่กับเถาไต่ต้น ดูแล้วงดงามยิ่ง หากเมื่อมาอยู่บนร่างของไปหลงแล้ว ก็ยิ่งทำให้อารมณ์นี้โดดเด่นเข้าไปอีก ไม่ว่าจะมองมุมใดคนผู้นี้ก็เหมือนไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา หากแต่เป็นเทพบุตรผู้ล่องลอยลงมาจากชั้นฟ้า หรือไม่ก็เป็นภาพศิลปะที่มีชีวิต

“วันนี้แล้วสินะ...” ไปหลงกล่าวอีกครั้งเมื่อมองไปยังดวงตะวันตกค่อยๆ เคลื่อนต่ำเกือบจะลับทิวเขาแล้ว ในใจคิดถึงคนผู้หนึ่ง ที่ครั้งหนึ่งสัญญาไว้ว่าจะเจอกันในวันงานเทศกาลชมจันทร์ในอีกสิบปีให้หลัง นึกแล้วเขาก็ถอนหายใจ อยากรู้ว่าแต่จะได้เจอกันหรือไม่เลย แต่จะออกนอกวังก็ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้แล้ว เพราะหลังจากเหตุการณ์ในวันนั้น ไปหลงก็แทบไม่ได้ออกไปเห็นเดือนเห็นตะวันอีกเลย

“วันนี้อะไรหรือพะยะคะองค์ชาย?” ถางเล่ถงซึ่งเพิ่งกลับมาจากไปตรวจงานในเมือง เห็นท่าทางอันไม่สู้ว่าเรีงของไปหลง ก็พอจะเดาออกว่าองค์ชายของเขากำลังกลุ้มพระทัยเรื่องอะไร

“ท่านอาจารย์! ม... ไม่มีอะไร”

“แน่หรือพะยะคะ? กระหม่อมเห็นทรงยื่นถนอนพระทัยอยู่หลายรอบแล้ว”

“ไม่มีอะไรหรอก ข้าก็แค่เบื่อบ่อยนายวิชารัฐศาสตร์ที่เรียนในวันนี้นี้ก็เท่านั้น มีแต่เรื่องชวนให้วังเหงาหาวนอน” จะหลอกใครก็หลอกไป แต่ไปหลงไม่มีทาง หลอกผู้ที่เป็นอาจารย์ของเขาได้ ถางเล่อดงคลี่ยิ้มแจ่มใส มองตูดองศิรัชทายาทด้วยความเอ็นดู

“หากองค์ชายต้องการจะออกไปในเมือง ก็ขอแค่ให้บอกกล่าวกัน กระหม่อมจะได้ให้เหวินซู่ออกไปด้วย”

“นี่ท่าน... จะล่อข้าเล่นหรือไง รู้ทั้งรู้ว่าเสด็จพ่อสั่งห้ามไม่ให้ข้าออกไปนอกวัง ท่านก็ยังจะมาพูดแบบนี้อีก” เมื่อเห็นใบหน้าบึ้งตูดของคนทีคิดว่ากำลังถูก กวนอารมณ์อยู่ ถางเล่อดงก็ยิ้มแล้วส่ายหน้า

“กระหม่อมไม่ได้ล่อเล่น แต่เมื่อครู่กระหม่อมไปทูลขอกับฝ่าบาทมาให้แล้ว เพราะเห็นว่าอีกไม่กี่วันองค์ชายก็จะต้องเข้าพิธีราชาภิเษก ถึงตอนนั้นมีภาระใหญ่หลวง ก็จะมีทรงงานราชกิจมิได้ออกไปเที่ยวเล่นที่ไหนอีก ซึ่งฝ่าบาทก็ทรงรับฟังมิได้โกรธกริ้วแต่อย่างใด พร้อมทั้งทรงอนุญาตให้องค์ชายออกไปเที่ยวชมงานได้ เพียงแต่กำชับให้กระหม่อมส่งคนติดตามองค์ชายไปด้วย และต้องไม่กลับเกินยามจื่อ หากทรงทำตัวดีๆ ไม่สร้างความหนักใจให้แก่กระหม่อมอีก กระหม่อมก็จะให้ความร่วมมือกับองค์ชายทุกอย่าง” ไปหลงแทบไม่อยากจะเชื่อหูของตัวเอง เป็นเวลานานเท่าใดแล้วนับตั้งแต่เหตุการณ์ในวันนั้นที่ทำให้เขาถูกกักบริเวณเป็นเวลาแรมเดือน แถมยังถูกห้ามไม่ให้ไปงานเทศกาลชมจันทร์อีก หากนี่เป็นเรื่องจริง เขาก็แทบจะรอไม่ไหวที่จะได้ออกไปพบกับคนๆ นั้นอีกครั้ง

“แล้วทำไมเพิ่งมาบอกเอาตอนนี้ล่ะ ตะวันจะลาลับฟ้าอยู่แล้วนะ ข้าเหลือเวลาอีกไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น จะทันหรือเปล่านั้นไม่รู้”

“ทันอะไรหรือพะยะคะ?” ถางเล่อดงถามด้วยความสงสัย แต่ไปหลงกลับเปลี่ยนเรื่องเสีย

“ท่านเรียกเหวินซูให้มาหาข้าได้เลย ข้าต้องการจะออกไปตอนนี้”

“ข้าให้เหวินซูรออยู่ที่ประตูทางทิศใต้แล้ว เจริญองค์ชายเสด็จเถอะพะยะคะ แล้วก็ทรงระวังพระองค์เองด้วย”

“ไม่ต้องห่วง ข้าจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังอีก...ท่านอาจารย์” กล่าวจบไปหลังก็ค่านับถางเล่ถง ก่อนจะรีบรุดเดินทางไปยังด้านหลังตำหนักซึ่งเหวินซูกำลังรอเขาอยู่ ถางเล่ถงมองดูองค์ชายรัชทายาทเดินหายลับจากตำหนักไป เขายิ้มเศร้าๆ จากนั้นก็ถอนหายใจ และเมื่อเดินมาจนถึงหัวมุมทางเดินของตำหนัก ก็ต้องหยุดกึกเมื่อเบื้องหน้ามีผู้ยืนขวางทางอยู่ ทั้งเสื้อผ้าและกลิ่นไม้หอมอ่อนๆ จากพัดที่ถืออยู่ ทำให้ถางเล่ถงรู้ได้ทันทีว่า คนผู้นั้นเป็นเจิ้งรู่ยหิมิงนั่นเอง

“ดูเหมือนจะโกหกเก่งขึ้นทุกวันเลยนะ... ท่านแม่ทัพใหญ่”

“...พูดเรื่องอะไร ข้าไม่เห็นจะเข้าใจ” ถางเล่ถงกอดอกแล้งมองไปยังสระบัวที่อยู่ด้านข้าง แต่ก็ไม่วายเหลือบกลับมามองเจิ้งรู่ยหิมิงซึ่งยืนคลี่พัดขวางทางเขาอยู่เช่นเดิม

“นี่... เจ้าจะไม่ตามพระทัยองค์ชายมากไปหน่อยหรือ ระวังไว้เถอะ หากเรื่องรู้ถึงพระกรรมของฝ่าบาท เจ้าอาจจะโดนประหารก็ได้นะ”

“หากจะเป็นเช่นนั้นข้าก็ยอม อีกไม่กี่วันองค์ชายก็จะทรงเข้าพิธีราชาภิเษกแล้ว จะไม่สามารถเสด็จออกไปเที่ยวเล่นที่ไหนได้อีก ข้าไม่อยากให้ทรงมีเรื่องค่างคาพระทัยใดๆ โดยเฉพาะเรื่องในวันนั้น...” เจิ้งรู่ยหิมิงมองดูถางเล่ถงที่มีสีหน้าเคร่งเครียด เขาเหลียวซ้ายแลขวา ดูจนแน่ใจว่าไม่มีผู้ใดผ่านมาอีกแล้ว จึงก้าวเข้าไปตั้งร่างของถางเล่ถงเข้ามาโอบกอดไว้แน่น คนถูกกอดแตกตื่นใจที่ถูกทำเช่นนั้นในที่แจ้งเช่นนี้ พยายามจะฝืนดันตัวออกห่าง ปากก็กระซิบไปด้วยว่า

“นี่... ปล่อย่านะรู่ยหิมิง! เจ้าอยากตายหรือไงกันถึงได้ทำแบบนี้ที่นี่นะ”

“แต่ข้าไม่ก็้อัดใจเท่านั้น... ให้เจ้าคลายกังวล แล้วข้าก็จะปล่อยเจ้า”

“เจ้าจะทำให้ข้ากังวลยิ่งกว่าเดิมสิไม่ว่า”

“อย่างนั้นหรือ... แต่ข้าดีใจนะ... ดีใจที่ข้าเลือกคนไม่ผิดจริงๆ ... เลือด” ดวงเลือดหน้าแดงแปร๊ดขึ้นมาเมื่อได้ยินคำเรียกขานเช่นนั้น มีไม่กี่เวลาที่ เขาจะได้ยินเจ้รู่ยหมิงเรียกเขาอย่างคุ้นเคย ถ้าไม่ใช่ในยามที่ต้องการจะแก้งเขาก็เป็นในยามราตรีเท่านั้น

“ปล่อยข้าเถอะ... ข้ารู้สึกดีขึ้นแล้วละ” พอได้ยินเสียงแผ่วเบาผ่านแผ่นอกของเขา เจ้รู่ยหมิงก็ค่อยๆ คลายวงแขน สลัดพัดออกมาบังที่ข้างไบหน้าของตน ก่อนจะค้อมตัวลงไปจรดริมฝีปากเข้ากับแก้มของดวงเลือด คนถูกจุมพิตรับเอามือปิดแก้มข้างนั้น แล้วถอยหลังไปหลายก้าว ถลึงตามมองดูคนชวยโอกาส “ทำอีกที่ข้าแพงเจ้าแม่!”

“ฮ่าๆ... กลัวแล้วๆ เอะละ ตกลงจะไปกันหรือยัง” เจ้รู่ยหมิงยิ้ม ดวงเลือดขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจคำถาม “ตะลึงอะไร ก็ตามองครีษทายาทไปอย่างไร ละ เจ้าคิดว่าเหวินซู่จะคุมองค์ชายอยู่อย่างนั้นหรือ”

“...แต่ว่า ข้าเพิ่งกลับมา ยังไม่ได้ไปรายงานท่านสมุหราชเลขาเรื่องภารกิจที่ฝ่าบาทสั่งมาเลย”

“กลับมาค่อยไปรายงานก็ได้ ป่านนี้ท่านเจ้คงจะกลับจนไปแล้วละ”

เจ้รู่ยหมิงเดินนำไปสองสามก้าว จากนั้นก็หันกลับมาส่งยิ้มหวานให้ แม้จะยังห่วงงานแต่ดวงเลือดก็ยอมรับว่าห่วงเรื่องที่ไม่หลงออกไปข้างนอกไม่น้อยเช่นกัน เพราะคราวก่อนก็เกิดเรื่องมาที่หนึ่งแล้ว อีกอย่างงานราชาภิเษกก็ใกล้เข้ามา ถ้ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับองค์รัชทายาทเพียงหนึ่งเดียวของราชวงศ์ฉิน เขาก็คงต้องเสียใจไปจนตาย ดวงเลือดจึงก้มหน้าเดินตามเจ้รู่ยหมิงไปเงียบๆ โดยไม่ได้ประท้วงทักอะไรอีกเลย

เป็นเวลานานแล้วที่ไปหลงไม่ได้ออกมาเดินนอกรั้วพระราชวังหลวง เช่นนี้ จะมีบ้างก็ตอนตามเสด็จองค์ฮ่องเต้ไปราชกิจ แต่ก็ไม่เคยมีครั้งใดที่จะเป็นอิสระจากเหล่าองครักษ์ที่คอยล้อมหน้าล้อมหลัง และถึงแม้ฝีมือคนเหล่านั้นจะไม่สามารถหยุดยั้งเขาไว้ได้ แต่เพราะไม่ต้องการที่จะให้มีใครมาเดียดร้อจากความเอาแต่ใจของตัวเองอีก ไปหลงจึงเก็บงำความต้องการและโยยหาอิสรภาพเอาไว้ แต่เพียงลำพัง

“องค์ชาย... เหตุใดต้องปลอมพระองค์... เช่นนั้นด้วยละพะยะคะ”

เหวินซูผู้เป็นองครักษ์มือขวาของนางเล่ถง สอบถามไปหลงไม่ผู้จะเต็มปากนัก เพราะตอนนี้ไปหลงปลอมตัวเป็นสตรีที่มีรูปร่างงดงามหากไม่ได้สังเกตอย่างใกล้ชิด ก็จะไม่มีการพบว่าแท้จริงแล้วคนผู้นี้เป็นบุรุษ จะมีส่วนสูงและน้ำเสียงเท่านั้นที่พอจะทำให้แยกแยะได้ แต่นั่นยังไม่เท่าไร ที่เหวินซูหนักใจอยู่ในตอนนี้คือ เขาจำต้องปลอมตัวเป็นข้าราชการใช้ตามมาด้วย

“ไม่ปลอมเช่นนี้ เกิดคนของตำหนักพระพันปีมาเห็น ข้าไม่โดนคุมกลับวังหรือหรือ”

“แต่เห็นท่านหัวหน้าบอกว่าฝ่าบาททรงอนุญาตแล้ว ไยเราต้องกลัวคนจากตำหนักอื่นอีก”

“เจ้านี่ทำไมโง่งนักนะเหวินซู เจ้าติดตามอาจารย์ข้ามานานเท่าไรแล้วไม่รู้หรือหรือว่าท่านโกหกไม่ได้ไปเข้าเฝ้าเสด็จพ่อนะ” ไปหลงสะบัดแขนเสื้อที่กรุ่ยกราย ระวังเดินทอดน่องดูร้านรวงในตลาดด้วยเพลิดเพลิน แต่เหวินซูสิพอได้ยินเข้าก็ตกใจแทบหงายหลัง

“โหลงเป็นอย่างนั้นละพะยะคะ! นี่สรุปคือกระหม่อมลักพาตัวองค์ชายออกมาโดยที่ฝ่าบาทไม่ทรงทราบเรื่องเลยหรือพะยะคะ แล้วเราควรจะทำอย่างไรกันดี... กลับกันก่อนที่ฝ่าบาทจะทรงทราบดีไหมพะยะคะ”

“เรื่องอะไร? เจ้าอยากจะทำอะไรก็กลับไปผู้เดียวสิ ในเมื่ออาจารย์ปรารถนายอมเสี่ยงเพื่อตามใจข้าแล้ว ข้าก็จะไม่ทำให้ท่านต้องเสียหน้าใจ แต่ว่าถ้าเจ้ากลัวก็กลับไปก่อนได้ ข้าจะเที่ยวเล่นจนพระจันทร์ขึ้นตรงหัวแล้วก็จะกลับ รับรองว่าไม่เกิ่นรุ่งเช้าแน่” เหวินซู่ไต้ยืนดั่งนั้นก็สะดุ้งโหยง รีบจำเท้าเดินตามมองครีซทหายาทในคราบสาวงามไปติดๆ แล้วยืนกรานหนักแน่น

“กระหม่อมจะไม่ให้องค์ชายห่างกายเป็นอันขาด เป็นตายร้ายดีต้องปกป้องพระองค์ไว้ด้วยชีวิต หากทรงต้องการจะอยู่ชมงาน กระหม่อมจะติดตามไปด้วยทุกหนแห่งพะยะค่ะ!”

“ก็ตามใจเจ้า”

ถ้าเจ้าทำได้นั่นแหละนะ... ไปหลงคิด ใจจริงแล้วก็ไม่อยากสร้างเรื่องให้ใครอีก แต่เพราะสัญญาเมื่อสิบปีก่อนยังมิได้สานต่อ คนที่จะไปพบก็ดูเหมือนจะไม่ใช่คนธรรมดา สร้างเรื่องสร้างราวกับคนในราชสำนักไว้พอตัว หากให้ใครพบเจอด้วย เป็นได้เกิดเรื่องอย่างแน่นอนอน แต่ตอนนี้สิ่งที่สำคัญกว่านั้นก็คือนั่นนั้นจะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ แล้วจะยังจำสัญญาที่ให้ไว้กับเขาได้หรือเปล่า

แม้ในใจจะอยากมุ่งหน้าไปที่กระท่อมตรงทำน้ำใจจะขาด แต่หากรีบรุดไปก็คงจะเสียแผน เกิดเป็นพิรุณ ดังนั้นไปหลงจึงทำที่ว่าการกำลังสนุกสนานกับการเที่ยวชมงานไปตามประสา เหวินซู่ไต้ดูเหมือนจะไม่รู้เรื่องรู้ราวแต่อย่างไรว่าตนเองกำลังจะถูกสลัดหลุดในไม่ช้า เมื่อมาถึงยังร้านอาหารใหญ่ร้านหนึ่งที่มีลูกค้าแน่นขนัด ไปหลงที่คิดอุบายได้จึงรีบดำเนินการ

“เหวินซู่ เจ้าเคยเข้าร้านนี้หรือไม่ มีดีอะไร ทำไมคนถึงเยอะนัก”

“อ้อ... เคยพะยะ... เอ้อ เคยขอรับคุณหนู ร้านนี้เหล่าดี เปิดอย่างก็รสเลิศ สดุดะดีสุดสุดดี ข้าบ่อยเคยมาที่นี้กับหัวหน้า... ท่านพ่อบ้านอยู่หลายครั้ง”

“ถ้าเช่นนั้นก็ดี เราจะแวะกินข้าวที่นี่ เจ้าสั่งของที่ดีที่สุดในร้านมาให้หมดเลยนะ นี่เงิน”

“อ่าว... แล้วคุณหนูจะไปไหนหรือขอรับ”

“ห้องน้ำ... เจ้าจะตามไปก็ได้ แต่ในสภาพนี้ ข้าก็จำจะต้องเข้าห้องน้ำของสตรีนั่นแหละนะ” เหวินซู่ไต้ยืนก็โบกไม้โบกมือ แล้วนั่งลงตามเดิม

“เชิญคุณหนูตามสบายเถอะขอรับ... แต่หากมีอะไรไม่สู้ดี ข้าน้อยจะรีบไปหาเถอะขอรับ”

“อืม...”

ครั้นแล้วไปหลงก็เดินออกไปทางหลังร้าน หากแต่ไม่ได้เข้าห้องน้ำอย่างที่กล่าว แต่กลับเดินไปหลังร้าน มีหัวหน้าพ่อครัวออกมาต้อนรับ เมื่อเห็นว่าเป็นสตรีรูปร่างหน้าตาสะสวยมาเย็นรีรถรงหน้าครัว ก็ยิ้มโชว์ฟันเหยงออกมาก

“แม่นางน้อย มีอะไรหรือเปล่าขอรับ หากต้องการอะไรก็เรียกหาเสี่ยวเอ้อร์ไต้เถอะขอรับ”

ไปหลงไม่ได้ตอบ แต่ตีหน้าเศร้า แล้วเขียนข้อความลงในผ้าเช็ดหน้าก่อนจะส่งให้พ่อครัว พร้อมกับส่งของชิ้นหนึ่งที่ถูกผ้าห่อไว้และเงินถุงหนึ่งให้ไปด้วย พ่อครัวรับก่อนโค้งแล้วโค้งอีก จากนั้นก็เดินหายเข้าครัวไป ไปหลงจึงรอดหน้ากลับมาไปยังโต๊ะที่เหวินซู่ไต้นั่งรออยู่

ฝ่ายเหวินซู่ไต้ซึ่งเฝ้าดูลูกเฝ้าอยู่นั่งอยู่ตลอดเวลา เป้าปากอย่างโล่งใจเมื่อเห็นคนที่เขาคิดว่าจะหนีไปเสียแล้วเดินกลับมาหาเขาที่โต๊ะ

“เป็นอะไรของเจ้า... คิดว่าข้าจะหนีไปไหนหรืออย่างไร ไม่ไว้ใจกันเลยหรือ”

“มิได้ขอรับ... ข้ากลัวว่าจะเกิดอันตรายกับคุณหนูต่างหากเถอะขอรับ”

“ไม่ต้องกังวลไป ไม่มีใครกล้าทำร้ายคุณหนูของเจ้าหรอก” ไปหลงจงใจเน้นคำ เหวินซู่ไต้ยิ้มเหยงๆ ก่อนจะเริ่มรินเหล้าที่เสี่ยวเอ้อร์ไต้นำมาวางบนโต๊ะ แผนการของไปหลงเริ่มแล้ว

ข้าวปลาอาหารวางเรียงรายกันจนเต็มโต๊ะ ผู้คนที่เดินผ่านเข้ามาพากันมองดู แต่ก็ไม่ได้มีใครใส่ใจจะหยุดยืนไต่ถาม ว่าผู้ที่กำลังสำรวจกับของพวกนั้นเป็นใคร ไปหลงจับเหล่าอย่างสบายใจ คีบกับแก้มกินพลาง ข้าเลี้ยงมองดูเหวินซูไปพลาง ขานั่นได้เหล่าจอกที่สองก็เริ่มจะอารมณ์ดีผิดบุคลิก เพราะปกติแล้วออกจะเป็นคนประหม่าสักหน่อย ตอนนั้นก็กลับเริ่มจ้ออย่างออกรส

“พูด... ก็พูดเถอะนะ ข้าเหนื่อยแล้ว... ที่คุณหนูได้ออกมาเที่ยวเล่นบ้าง อยู่แต่ในบ้านอึดอัดแะ และแม้ข้าวปลาอาหารในบ้านจะเยอะแยะแล้ว แต่ข้าเหนื่อย... บอกไว้เลยนะว่า ของที่นี่นะสุดยอด เหล้าก็หมักมาเป็นอย่างดี... เบ็ด ปลาอาหารควาวหวานนั้นสดใหม่ทุกจาน”

“อืม... ข้าก็เห็นด้วย”

“แล้วที่นั่นะ... ข้าก็มาบ่อย... บางวันเปื้อนไถ่ที่บ้าน... ข้าเหนื่อยก็มาหาเหล่าตี๋ม...หาเพื่อนปรับทุกข์... บ้าง”

“ก็ดี”

“เอ... ว่าแต่ วันนี้เหล่าแรงกว่าทุกวัน... หรือเปล่า... ทำไมข้ารู้สึกว้าว... โลกมันหมุนๆ ชาวๆ... ชาวๆ...”

จะไม่เป็นเช่นนั้นได้อย่างไรกันเล่า ก็ที่เจ้าตี๋มเข้าไป มั่นมียานอนหลับ ผสมอยู่เนิ่นๆ ไปหลงแอบบอมยืม รู้ดีว่าแผนนี้จะสำเร็จลงได้ไม่ยาก เพราะเหวินซู นั้นช่างซื่อซุก คงไม่คาดคิดว่าเขาจะตลบหลังสร้างแผนไว้แบายล หลังจากเหวินซูฟูบหมอบไปกับโต๊ะ ก็มีเสี่ยวเอ๋อร์มาห้ามเหวินซูไป ไปหลงมอบเงินให้อีกก้อนหนึ่ง ก่อนจะเดินออกจากร้านด้วยอารมณ์แจ่มใสยิ่ง

“ดูเอาเถิดลูกน้องเจ้าล่ะ”

เจ็ญรู่ยหมิงกล่าว ทันที้ที่เขากับถางเล่องถงติดต้ามมาเจอเหวินซุ่นอนหลับ
อยู่บนเตียงในโรงเตี๊ยมใหญ่ สภาพเหมือนจะไม่ตื่นอีกแล้วในคืนนี้ ถางเล่องถงถอน
หายใจหลังจากเอามือตบหน้าลูกน้องของเขาจนแน่ใจว่าจะไม่ตื่นแล้วจริงๆ

“เหวินซุ่นคอแข็ง ตีแม่เหล่าน้ำในทะเลสาบก็หามาได้งายไม่ นี่คงเป็น
ยาจากห้องโอสถหลวงแน่ๆ องค์ชายนะองค์ชาย ไหนว่าจะไม่สร้างเรื่องให้
กระหม่อมอย่างไรล่ะ”

“เสี่ยวเอ้อร์ เรื่องราวเป็นมาอย่างไร เล่าให้เราฟังได้หรือไม่” เจ็ญรู่ยหมิง
หันไปหาเสี่ยวเอ้อร์ที่กำลังตะลึงลาน เมื่อทั้งราชบัณฑิตใหญ่และแม่ทัพ
ผู้เกรียงไกร ต่างเดินทางมาเยือนถึงที่พร้อมกัน เขาโค้งไปเล่าไปด้วยอาการ
ตื่นตระหนกยิ่ง

“คือว่า... มีคุณหนูหน้าตาสะสวยมากับผู้ชายคนนี้ นางขอให้พ่อครัว
ช่วยใส่ยานี้ลงไปให้แล้ว บอกว่าชายผู้นี้ตามต่อนางไม่เลิก จะหนีก็กลัวเพราะ
ตัวนางเป็นไม้พุดไม้ได้ พร้อมกับมอบเงินให้ทางเราจัดหาห้องให้นางเข้ามาไว้ที่นี่
บอกว่าจะมีคนของทางการมารับตัวไป ช้าน้อยไม่รู้ว่าเป็นคนของท่านแม่ทัพ
กับคุณชายเจ็ญ ต้องขอร้องด้วยขอรับ” ถางเล่องถงถอนหายใจอีกครั้ง สั่งให้
ลูกน้องอีกสองคนที่ตามมาหามเหวินซุ่นออกไป เขาหันกลับมาถามทางเสี่ยวเอ้อร์
อีกครั้ง สีหน้าบอกชัดว่ากำลังกังวลใจยิ่ง

“แล้วแม่นางคนนั้นบอกด้วยหรือเปล่านางจะไปไหน เจ้าเห็นไหมว่า
นางมุ่งหน้าไปทางใด”

“ไม่เห็นขอรับ แต่นางฝากจดหมายนี้ไว้ บอกว่าถ้ามีคนมารับพี่ชายคนนี้
ก็ให้มอบให้... นี่ขอรับ”

เจ็ญรู่ยหมิงสืบเท้าเข้าไปยืนข้างถางเล่องถง มองข้ามไหล่ลงไปอ่าน
จดหมายซึ่งไปหลงฝากไว้ เขาสลัดพัดออกมาบังใบหน้าอันหล่อเหลา หัวเราะ
เบาๆ ในลำคอ ถางเล่องถงพับจดหมายเก็บเข้าไปในเสื้อ หันไปส่งสายตาดูๆ
ให้กับเจ็ญรู่ยหมิง

“ไม่ตกลงนะ”

“ข้าจำต้องสงสารเจ้าไซ้ใหม่... ที่เป็นคนปล่อยให้ท่านผู้นั้นออกมา
เที่ยวเล่นนะ”

“ไม่ต้องมาสงสารข้า แต่เจ้าต้องช่วยข้าตามหาเขาให้เจอ” ถางเล่เอง
จ้องตาเจ้จู่ยหมีง เน้นอนว่าคนญจ้จู่ยว่าต้องตอบรับสายตาที่ส่งมานั้นอย่างไร
ริมฝีปากของราชบัญญัติหนุ่มโค้งขึ้น ขณะที่ก้าวผ่านหน้าถางเล่เองไป เขาได้
กระซิบออกมาด้วยน้ำเสียงทุ้มเบาว่า

“ไม่ต้องกังวล ข้าจะช่วยเจ้าตามหานกน้อยในกรงทองให้เอง เจ้าเตรียม
สิ่งตอบแทนไว้ให้ข้าด้วยก็แล้วกัน”

ถางเล่เองไม่ได้กล่าวตอบคำใด หากแต่ก้าวตามเจ้จู่ยหมีงไปในหัว
สมองก็คิดถึงไปหลงและสิ่งที่เขาต้องตอบแทนเจ้จู่ยหมีงที่ช่วยเหลือเขาในคราวนี้

บทที่สี่

ดวงจันทร์เคลื่อนสูงขึ้นเรื่อยๆ ร้านรวงยังคงเปิดอยู่มากมาย แต่ตลอดทางที่ไปหลงมุ่งไปยังท่าเรือนั้น ผู้คนไม่ได้มีมากเท่าในเมือง ร้านค้าก็มีให้เห็นน้อยเต็มที ไปหลังรู้ว่าหลายปีมานี้การค้าการขายในเมืองหลวงไม่สู้ดีนัก ขุนนางจ้อราษฎ์ชูตรีดประชาชน ไหนจะมีศึกกองโจรประปรายที่ตามแนวชายแดนอีก พ่อค้าแม่ขายจากแคว้นอื่นจึงแทบไม่มี ไปหลังคิดถึงภาระหน้าที่อันใหญ่หลวงซึ่งกำลังรอเขาอยู่ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า เขายังหวั่นใจว่าจะแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้อย่างไร เพราะตอนนี้อำนาจก็ไม่ได้อยู่กับฮ่องเต้องค์ปัจจุบันที่ทรงประจวบอยู่ แต่เป็นเหล่าขุนนางในปากฝั่งเดียวกันกับเจิ้งเทียนฉี ซึ่งกุมอำนาจในการบริหารบ้านเมืองไว้ในมือตนจนเกือบจะเบ็ดเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ไปหลงมุ่งหน้าตรงไปที่ท่าหน้า ทิวทัศน์รอบด้านคล้ายกับวันนั้นเมื่อในอดีต หากแต่สิ่งที่ต่างออกไปก็คือ กระท่อมหลังน้อยที่เคยตั้งอยู่ตรงชายป่าหายไป แล้ว เขายืนมองอยู่เป็นเวลานาน กระท่อมมีชายชราผู้หนึ่งเดินเข้ามาถาม

“แม่นางน้อย ค่าแล้วทำไมมายืนอยู่แบบนี้ หากจะข้ามปากก็ไว้พุงนี้เถอะนะ คงไม่มีเรือออกแล้ว เพราะพายุกำลังจะมา”

“อ่า... ข้าไม่ได้จะข้ามฝั่งหรอกท่านลุง ข้าคิดว่าก่อนนี้เคยมีกระท่อมอยู่ตรงนั้น มันหายไปไหนเสียแล้วละ” ไปหลงพยายามตัดเสียงให้เล็กและดูเหมือนจะพอหลอกชายชราผู้นั้นได้ พ่อเฒ่าคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ

“กระท่อมที่ว่านั้นพังไปหลายปีแล้วละ คนของท่านเจิ้งให้มาหาทั้งไปบ้านช่องที่ดูเก่าโทรมก็ถูกเผาไล่กันหมด บางคนต้องลี้ภัยออกไปนอกเมือง นำเศร้ายิ่งนัก จะว่าไปมีคนมาถามหากระท่อมนี้เหมือนกันเมื่อตอนเย็น” ไปหลงได้

ยินดั่งนั้นจึงคิดว่าไม่ผิดแน่ ต้องเป็นคนที่เคยนัดว่าจะพบกันในอีกสิบปีให้หลัง คนที่เขาอยากจะได้พบตลอดมา

“ท่านลุงทราบหรือไม่ว่าท่านผู้นั้นเดินทางไปที่ไหนแล้ว”

“เขานั่งเรือข้ามฟากไปนะ ก่อนแม่นางจะมาถึงสักชั่วยามได้”

“...หรือว่าเขาจะ... ท่านลุงข้าขอซื้อเรือท่านได้หรือไม่” ไปหลงควักถุงเงินออกมา มั่นหนักอึ้งจนชายชราตกตะลึงเมื่อถุงเงินนั้นถูกวางลงในมือ

“ต่อให้ซื้อเรือข้าได้ แม่นางก็ไม่ควรจะล่องเรือไปตอนนี้นะ พายุกำลังจะมาแล้ว และดูท่าจะหนักหนาไม่เบา”

“เป็นตายร้ายดีอย่างไรข้าก็ต้องออกเรือให้ได้ ...ท่านลุงโปรดช่วยข้าเถอะนะ” ชายชราจ้องดูแววตาที่มุ่งมั่นของหญิงสาวแล้วยิ้ม แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงเปี่ยมเมตตา

“ถ้าเช่นนั้นเอาอย่างนี้... ให้ลูกชายของข้าถ่อเรือพาแม่นางไปก็แล้วกัน”

“ไม่เป็นไรหรอกท่านลุง หากมันอันตรายข้าก็ไม่ต้องการให้ใครต้องมาเดือดร้อนไปด้วย”

“อย่าห่วงไปเลย ลูกชายของข้าว่ายน้ำได้อย่างกับปลา ฟังเสียงฟ้าร้องต่างเพลงกล่อมเด็ก มันรู้เรื่อง มันใช้การได้ดี เจ้าถือว่ามันเป็นคนรับใช้คอยติดตามได้เลย แม่นางรอข้าตรงนี้ประเดี๋ยวก็นั่นแหละ”

ไปหลงไม่ได้ทำงกอีก ชายชราหันหลังเดินกลับไปยังบ้านที่อยู่ตรงหัวถนนไม่ไกลจากท่าเรือมากนัก ไม่นานก็พาเอาลูกชายของตนมาด้วย เมื่อไปหลงมอบเงินให้กับชายชราแล้ว ก็ลงเรือไปด้วยกันกับลูกชายเจ้าของเรือ

หลังจากที่ไปหลงพิจารณาดูเพื่อนร่วมทางมาระยะหนึ่ง ก็เกิดความรู้สึกไม่สู้สบายใจ คนที่บอกว่าเป็นลูกชายของผู้เฒ่าเจ้าของเรือ มองภายนอกดูเหมือนคนป่วยเป็นโรคผิวหนัง เนื้อตัวพันผ้าพันแผลแทบไม่เว้นช่องว่าง เสื้อผ้ามันดูแล้วไม่ต่างจากชาวบ้านทั่วไป แต่รูปร่างที่สูงเด่นและกล้ามเนื้อซึ่งพอจะมองออกว่าเป็นคนแข็งแรง ก็ดูจะขัดๆกันอยู่ไม่น้อย

“เจ้า... ไม่สบายเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมต้องพันผ้าไว้แบบนี้” ผู้ว่าจ้างถามขึ้นในที่สุด ส่วนคนที่ถูกถามก็เหลือบมองแต่ไม่ได้ตอบ ไปหลงจึงถามต่อไป “เล่าไม่ได้ก็ไม่ใช่เป็นไร ว่าแต่สภาพอากาศแบบนี้เราพอจะเดินทางไปถึงท่าเรือข้างหน้าได้ไหม”

“ถ้าข้าตอบว่าไม่ได้ แม่นางจะว่าอย่างไร” เสียงของเขาแหบทุ้ม แต่ก็ไม่ได้ฟังแล้วขจัดหูแต่อย่างใด

“... ก็... อาจจะไม่สะดวกเรื่องตรงฝั่งที่แผ่นดินไม่ได้สูงนัก แล้วข้าจะเดินทำต่อเอง ส่วนเจ้าก็กลับไปได้แล้ว” ไปหลงเริ่มรู้สึกขุ่นใจเล็กน้อย แม่นางจะรู้ว่าคำตอบมันก็มีแค่คำว่าได้กับไม่ได้ หากพอได้ยินสิ่งที่ไม่ต้องการ ก็พาลโมโหอยู่ในใจ เขาจึงไม่ได้สอบถามสิ่งใดอีก... แต่แล้วก็เอะใจเมื่อมองไปเห็นสิ่งหนึ่งเฝือพันผ้าคาดเอวของชายหนุ่มคนพายเรือออกมา เป็นพู่ห้อยดาบเหมือนกับอันที่เขาซื้อให้กับคนๆ นั้นไม่มีผิด เขาตรงเข้าไปประชิดอยู่ข้างตัวชายคนนั้น เรือเริ่มโคลงไหว

“พูนั่น... เจ้าได้มาอย่างไร”

“อย่าลุกขึ้นสิ! อยากให้เรือคว่ำหรือไง!”

“เจ้าตอบข้ามาก่อนสิ... ว่าพู่นี้เป็นของเจ้าหรือเปล่า!”

“ก็ของข้าสิ! ข้าซื้อในกานวันนี่เอง ถ้าเจ้าอยากได้ เอาไว้กลับเข้าฝั่งข้าจะขายให้ ฉะนั้นนั่งลงซะ!”

ไปหลงถูกจับให้นั่งลงตามเดิม สายตาดูๆ ของลูกชายเจ้าของเรือปราบเขาไว้ได้อยู่หมัด กระนั้นเขาก็ยังไม่วายเหลือบมองดูพู่ที่นั่นอยู่เป็นระยะ คิดกลับไปกลับมาว่าทำไมมันช่างเหมือนกันได้มากขนาดนั้น หรือว่าคนๆ นี้จะไปขโมยมาจากเจ้าของเดิม ถ้าอย่างนั้นเจ้าของคนเดิมล่ะอยู่ที่ไหน ยิ่งคิดไปหลงก็ยิ่งกังวลมากขึ้น

ซ้ำร้ายไปกว่านั้น ฝนที่ตั่งเค้ามาเป็นเวลานานก็ได้ถูกกระหน่ำเทลงมาเหมือนจะแกล้งให้ไปหลงยิ่งลำบากทั้งกายและใจ จะมีอะไรแหย่ไปกว่านี้อีกไหม เขาคิด เวลาที่ล่องเลยไปเรื่อยๆ คนที่อยากจะเจอก็ยังไม่พบวี่แวว ไหนจะ

ถางเล่เองที่เชื่อแน่ว่าอีกไม่นานก็คงตามเขาจนเจอในที่สุด เหตุการณ์นี้แทบจะไม่ต่างกับงานเทศกาลชมจันทร์เมื่อสิบปีก่อนเลยก็ว่าได้

“นี่ไม่ตลกเลยนะ” ไปหลงพูดเสียงลอดไรฟั่นออกมา หน้าหงงมองฟ้า สายตาขุ่นมัว

“ข้าจะถ่อเรือไปเทียบฝั่งตรงนั้น รอฝนซาค่อยออกมาอีกครั้งก็แล้วกัน”

“จากตรงนั้นไปคงไม่ไกล เจ้าส่งข้าแล้วก็กลับไปเถิด ข้าเดินทางต่อเองได้ นี่เงิน...” ยังไม่ทันที่ลูกชายเจ้าของเรือจะรับเงิน ก็เกิดเสียงฟ้าร้องโครมใหญ่ ไปหลงปล่อยมือจากถุงเงิน เหยี่ยวร่วงกราวบ้างกลิ้งบ้างกระเด็นเด็นบนพื้น เขาก็มหันมาลงจนวนแทบจะไปแบบนอนกับท้องเรือ ลูกชายเจ้าของเรือนั่งคุกเข่าลงตรงหน้าไปหลง เอาผ้ากระสอบที่ห้ายเรือมาคลุมร่างที่สิ้นเทาไว้ อีกทั้งยังวางมือลงบนแผ่นหลังแล้วลูบเบาๆ

“เป็นลูกผู้ชาย ต้องไม่กลัวฟ้า ไม่กลัวดินสิ...”

“...เจ้าว่าอะไรนะ?” ไปหลงผงกศีรษะขึ้นมอง แต่ยังไม่ทันได้เห็นหน้าผู้พูด เขาก็ถูกมือหนาแกร่งกดไหล่ไว้ให้ลงไปหมอบดังเดิม อีกทั้งยังได้ยินเสียงเป่าปากปรามให้อยู่นิ่งๆไว้ เมื่อสังเกตไปเบื้องหน้า ก็พบว่ามิเรืออีกลำที่ใหญ่กว่ากำลังสวนทางมา มีชายฉกรรจ์อยู่บนเรือนั้นสามคน และหนึ่งในนั้นคือเจิ้งอี่เพย ผู้ที่เติบโตใหญ่เป็นหนุ่มแน่น ได้ชื่อว่าเป็นชายผู้มีอิทธิพลรองจากพ่อของเขา เจิ้งเทียนฉี เขามีกองกำลังนอกกองทัพ อีกทั้งยังมีตำแหน่งเป็นผู้ช่วยเสนาธิการทหารอีกด้วย แต่ถ้าไม่ใช่เพราะบารมีของพ่อแล้ว เจิ้งอี่เพยก็คงไม่ได้เข้าไปทำงานในตำแหน่งสำคัญเป็นแน่ เพราะแม้แต่พี่ชายของเขาอย่างเจิ้งอู่หยิง ก็ยังมีเคยออกปากชักชวนหรือสนับสนุนให้เขาทำงานให้ราชสำนักแต่อย่างใด

“เจ้าเป็นใคร... ทำไมออกเรือมาทางนี้ หันหัวเรือกลับไปซะ” เสียงคนของเจิ้งอี่เพยตะโกนสั่งมายังลูกชายเจ้าของเรือ คนถูกไล่ลุกขึ้นยืน ตะโกนกลับไปเสียงแข็งว่า

“แม่น้ำนี้มีไซ้ของใครผู้ใดผู้หนึ่ง เกรงว่าท่านคงไม่มีสิทธิ์มาห้ามข้า”

“กำแหงนั้ก! เจ้้าเป็นใคร จงบอกชื่อแ่ช้มา ไม่รู้หรือว่้าท่้านผู้้นี้คือใคร!”

“จะมีใครไหนเลยท่้าหัวล้้าไม่รู้บ้้างเล้้า ว่้าหัวหน้า้ใจรในชุดชุนนางน้ัน... ก็คือลูกชายคนเล็กของตระกูลเจ้จ้ง คุณชายอ้้เฝยผู้้ยิ่งใหญ่”

“เจ้้าหนูโสโคกร! คุณชาย! ให้ข้้าจ้ิงผู้้บ้ันคอมันเสียเดี๋ยวนี้เลยเถอะขอรับ!” สมุนมือขวาออกตัวขอกปกป้อง แต่ผู้้เป็นนายออกมายืนขวางหน้า มองต่ำลงมายังคนท่้ากล้าต่อต้้านตนอย่างท่้าทาย เขาคิดว่าคนผู้้นี้ยอมมีดีพอไม่เช่นนั้นจะกล้ากระตุกหนดสิ่งท่้าเช่นเขาหรือ

“แล้วตัวเจ้้าละ หากว่้าข้้าเป็นหัวหน้า้ใจร แล้วเจ้้ามีเกียรติมากน้อยเพียงใดถึงกล้ามาว่้ากล่าวผู้้อื่น”

“ข้้าไม่มีอำนาจและยศศักดิ์ใดจะเทียบเทียมกับท่้าน ท่้าข้้ามีคือตัวข้้าเอง หากท่้านไม่เป็นจริงดังข้้าว่้า ก็จงอย่้าขวางเรา ทางสัจจนี้้เป็นของคนทุกคน หากท่้านยอมหลีกทาง ไม่เพียงข้้าจะกลืนคำพูดท่้าว่้ากล่าวท่้านไป แต่จะยอมก้้มหัวค่านับให้สักครั้ง”

ดวงตาของผู้้พูดมุงม้ัน มองหย้ังลึกแล้วเหมือนเห็นเปลวเพลิงรุ่งโรจนี้อยู่ในน้ัน เจ้จ้งอ้้เฝยสลดแขนเสื้อ โบกมือให้คนของเขาถ่อเรือหลีกทางให้เรือข้ิงเล็กกว่าได้ผ่านไป แม้สมุนของเขาจะไม่เห็นด้วยนั้ก แต่ก้ียอมท่้าตามคำสั่งของเจ้้านายแต่โดยดี ชายท่้าพันผ้าพันแผลค้อยๆเคลื่อนล้้าเรือผ่านหน้าเรือใหญ่ไป เขาจรจนเคลื่อนออกห่างไปได้สักระยะหนึ่ง คิดว่้าปลอดภัยแล้ว จึงได้ตัดสินใจค้อมตัวลงร้าวกับว่้ากำล้งจะค่านับ แต่อย่างค้้าโบราณว่้าไว้ ไม่มีสัจจะในหมู้ใจร เจ้จ้งอ้้เฝยปอาวูธลับเป็นมีดบินนับสิบเล่ม ฝ่าม่านหาฝนมาจนบ้ักเข้าท่้าเรือข้ิงไปหลงและลูกชายเจ้้าของเรืออาศัยมา ไปหลงยังคงหมอบน้ิง หน้าข้้ายังมีคนเอาร่างมาบังไว้ เห็นเช่นนั้นเขาก็ท่้างข้ันท้ันท่้า

“จะ... เจ้้าท่้าอะไร หลบไปสิ อยากตายหรือ!”

“เจ้้านั้นแหละท่้าอยากตาย จะต้้องหาเรื่องใส่ตัวอีกก้ี้ครั้งกัน!”

“หมายความว่าอย่างไร... นี้... เจ้้าเป็นใครกันแน่...!”

คำตอบตามมาเมื่อไปหลงเงยหน้าขึ้น ผ้าพันแผลที่เคยปิดบังร่างกายของลูกชายเจ้าของเรือเอาไว้ ขาดหลุดจากแขนขวาเลยขึ้นไปจนถึงใบหน้า เผยให้เห็นเค้างกลางของบุคคลที่ไปหลงเฝ้าระลึกถึงมาโดยตลอด ดวงตาที่คุ้นเคยนั้นจ้องมองเขา ริมฝีปากเรียวยาวบางหยักยิ้ม คิ้วเข้มหนา และไรผมซึ่งปรกมาตั้งแต่ต้นคอ จนระถึงปากกว้าง ทุกรายละเอียดดั้น บ่งชัดแล้วว่า คนผู้นี้ก็คือ มูหย่งสี่อนั่นเอง!

“ท่าน... ท่านคือ...”

“ความรูสึกเจ้าช้านัก เอละ หากเจ้ารำดาบออกอาวุธอะไรไม่ได้ ก็จงอยู่หลังข้าไว้” กล่าวจบมูหย่งสี่ก็สลัดเสื้อคลุมโกโรโกโสของตัวเองออก เผยให้เห็นชุดงามสง่าดุจชาวยุทธ ข้างเอวห้อยดาบงามเล่มเดิมที่เขาเคยใช้มันเข้าช่วยไปหลงเมื่อสิบปีก่อน และพู่ห้อยอันเดิมที่ไปหลงมอบให้ ก็อยู่ที่นั่นด้วยเช่นกัน

มูหย่งสี่สลัดฝักดาบออก กระจินลงจากเรือแต่ร่างมียกจวมจอมลงท้องน้ำ ปลายเท้าร้ายรำผิวแผ่วผ่านไปประดุจตั้งว่าตัวเขานั้นลอยได้ ไม่ถึงอึดใจเขาก็ตรงขึ้นไปยังเรือของเจิ้งอู่เฟย ลูกสมุนสองคนกระโดดออกมาจับดาบแทนนาย แต่ฝีมือไม่ได้เท่าเศษเสี้ยวที่มูหย่งสี่มี ประดาบกันได้ไม่กี่กระบวนท่า ก็เป็นอันล้มหายกันไปคนละทิศคนละทาง มูหย่งสี่ดวงดาบด้วยลีลางดงามแต่ว่าเฉียบคมและดุัน เป็นเพลงดาบที่เจิ้งอู่เฟยไม่เคยพบเห็นที่ใดมาก่อน แต่เขาเองก็หาได้เกรงกลัวไม่ เพราะถือว่าตัวก็เป็นศิษย์มีอาจารย์เช่นกัน เขาจึงจับดาบยาวคมเงาแวบขึ้นชี้หน้าศัตรู จ้องเขม็งไปด้วยความเด็ดดาล

“เป็นครั้งแรกที่ข้าเจิ้งอู่เฟยได้เจอคนโหดแบบเจ้า เจ้าหนูสกปรกข้าให้โอกาสครั้งสุดท้าย ประกาศนามมา ก่อนที่จะไม่มีปากไว้เจรจากับใครอีก!”

“ถ้าเช่นนั้นก็จำไว้ว่า ข้าชื่อเจ้าหนูสกปรก แล้วคุณชายเจิ้งก็กำลังจะถูกเจ้าหนูสกปรกสั่งสอนแล้วตอนนี้”

“แก! อย่าอยู่เลย!!”

เจิ้งอู่เฟยเปิดฉากแทงสวนตรงๆเข้าไปที่ยังด้านหน้า แต่ว่ามูหย่งสี่หลบฉากได้ทันควัน หลังจากนั้นแสงสว่างลับแปลบปลาบจากการที่คมดาบปะทะกัน

ก็กระพริบถี่ตามจำนวนครั้งที่ฟาดฟันลงไป ความเร็วของเจิ้งอ๋ไฝยคล้ายจะเหนือกว่าเล็กน้อย แต่มูหย่งสือก็ดูเหมือนจะยิ่งๆอรุมิได้ออกกระบวนท่าเต็มอัตรา คงหมายจะดูเชิงหรือไม่อย่างไร สร้างความอึดอัดใจให้แก่ไปหลงที่ชะเง้อชะง้ำรอคอยอยู่ในระยะห่างพอควร แต่ตอนนี้กระแสน้ำทวนกลับ ผ่นเริ่มซาลง ลำเรือจึงค่อยๆ เคลื่อนถอยมาใกล้กันเข้าไปเรื่อยๆ ไปหลงพยายามคิดหาทางที่จะช่วยมูหย่งสือ แต่ทางเดียวที่คิดออกคือต้องลงมือ แล้วเขาจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร ในเมื่อสัญญาที่ให้ไว้กับอาจารย์ หากสิ้นสุดลงก็หมายถึงทุกอย่างที่เขาสู้อุตหนรอมมาตลอดก็เป็นอันต้องสูญสิ้นไปในชั่วพริบตา

ด้านมูหย่งสือพอได้ประมือกับเจิ้งอ๋ไฝยรวมสิบกระบวนท่า ก็มั่นใจแน่แล้วว่าเขาจะเป็นผู้กำชัย แต่ถ้าจะให้คนอย่างเจิ้งอ๋ไฝยแพ้ย่อยๆก็ดูจะเรียบง่ายจนเกินไป เขาจึงคิดอุบายในใจ จากนั้นก็ลงมือทำตามแผนในทันที โดยขณะที่ลูกน้องของเจิ้งอ๋ไฝยพยายามจะเข้ามาช่วย มูหย่งสือก็รอจนจังหวะจนเจียนที่ดาบของศัตรูจะถึงตัวแล้วจึงเบี่ยงหลบ คราวนี้ทั้งสามคนนายบ่าวก็ต่างต้องหลบกันวูบวาบ เจิ้งอ๋ไฝยผลัดคนของเขาให้พันทางแล้วรุกไล่มูหย่งสืออีกครั้ง แต่ด้วยความที่ใจร้อนบวกกับกำลังโมโหโกรธา จึงพลาดถลันตัวออกไปนอกเรือ ว่างพุ่งดิ่งจมลงไปใต้น้ำ สองสมุนเห็นดังนั้นก็ตกใจรีบกระโจนลงไปช่วยนายของตัว ส่วนมูหย่งสือก็เก็บดาบนิ่งชันเข้ากระดิกเท้า มองดูอิทังสามค่อยๆ ตะเกียกตะกายขึ้นมาจากน้ำ ไปหลงที่เข้ามาใกล้จนได้เห็นเหตุการณ์ชัดเต็มสองตาดังต้องหลุดหัวเราะออกมา พอมองไปยังมูหย่งสือก็ยิ่งชอบใจในท่าที่ยียวนเหลือประมาณนั้น มูหย่งสือเหลือบมาเห็นไปหลงที่ลุกขึ้นยืนบนเรือลำน้อยแล้วมองมาที่เขา จึงเลิกคิ้วขึ้นสูงพร้อมส่งยิ้มที่ออกจะดูน่าหมั่นไส้ไม่น้อยมาให้

เจิ้งอ๋ไฝยที่ถูกหิวขึ้นมาจากน้ำ สลัดแขนหลุดจากการจุดตั้งของลูกน้อง กวาดไกวดาบเข้าหา มูหย่งสือโดยพลัน หมดกระบวนท่างามสง่าที่ไว้ลายในตอนแรก แต่ด้วยเพราะแรงโทสะมันมากล้นจึงทำให้เหลือแต่เจ็ดเคียดแค้นที่คิดจะสังหารอีกฝ่าย สั่งให้มือแกว่งดาบไปบั่นคอศัตรูเท่านั้น มูหย่งสือรู้ทันอยู่แล้ว

เพราะเขาจริงใจจะให้เป็นอย่างนี้ เขาจึงไม่แม้แต่จะชักดาบออกมา ข้ายังหลบหลีกได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวกว่าเดิม สร้างความเดือดดาลให้แก่เจิ้งอี่เพยเข้าไปอีก ในที่สุดเจิ้งอี่เพยซึ่งเหลืออดจนไม่สนกฎยุทธภพแล้ว จึงได้จัดเอาวิชาमारออกมาใช้ โดยได้โปรยผงพิษออกมาใส่มู่หย่งสี่อ ซึ่งแม้จะหลบได้แต่เพราะมันเป็นพิษที่รุนแรง ทำให้เขาเกิดอาการเซ ยังไม่ทันที่จะได้ตั้งหลักสู้ใหม่ เจิ้งอี่เพยก็หมายใช้อาวุธลับอีกครั้ง เป็นเข็มพิษนับสิบเล่มจงใจจะฆ่าคนที่มาหมิ่นศักดิ์ศรีบุตรชายตระกูลขุนนางใหญ่อย่างเขาเสีย มู่หย่งสี่อเองรู้แน่ว่าตัวกำลังจะเสียท่า จึงได้เตรียมอาวุธลับของตนเองเอาไว้ด้วยเช่นกัน

แต่แล้วเหตุไม่คาดฝันก็เกิด มีร่างใครคนหนึ่งตีลังกาขึ้นมาจากบนเรือแล้วยื่นขวานมู่หย่งสี่อไว้ จากนั้นแค่เขาวาดมือเพียงครั้งเดียว เข็มทั้งสิบเล่มก็พุ่งสวนกลับไปยังทางที่ถูกส่งมา ทำให้ลูกน้องของเจิ้งอี่เพยโดนเข็มปักที่ขาแขนกันไปคนละหลายเล่ม ตัวเจิ้งอี่เพยเองก็ยิ่งถูกเข็มตากลแขนไป เขารับนายาพิษมากัดไว้ และกว่าที่จะลุกขึ้นยืนตรงได้ใหม่ คมดาบก็มาจ่ออยู่ที่คอหอยของเขาเสียแล้ว ตามมาด้วยเสียงของใครคนหนึ่งที่เขารู้จักดี

“เอายาถอนพิษมาให้เรา แล้วเราจะไว้ชีวิตท่าน”

“อ... องค์ชาย... ทำไมพระองค์ถึงได้...” เจิ้งอี่เพยตกตะลึง มู่หย่งสี่อก็ตะลึงไม่น้อยเช่นกันที่ได้ยินเจิ้งอี่เพยเรียกไปหลงเช่นนั้น

“เจิ้งอี่เพย เราบอกให้ส่งยาถอนพิษมา!” ไปหลงออกคำสั่งอีกครั้ง เจิ้งอี่เพยไม่ได้ดิ้อดออดอีก ยื่นขวดยาถอนพิษให้ ไปหลงรีบเปิดขวด นำยาหนึ่งเม็ดส่งเข้าปากของมู่หย่งสี่อโดยไม่ได้รอให้อีกฝ่ายร้องถามอะไร จากนั้นก็หันกลับไปหาลูกชายสกุลเจิ้งอีกครั้ง “เราจะไม่เอาโทษท่านที่ทำร้ายสหายของเรา และจะไม่บอกใครเรื่องที่ท่านทำวางอำนาจใหญ่โตข่มเหงผู้คนด้วย แต่ท่านห้ามแพร่งพรายเรื่องที่พบกับเราในคืนนี้ออกไป หากมีผู้ใดรู้ หรือแม้แต่สงสัย เราจะลงโทษท่าน ได้ยินที่เราพูดหรือไม่”

“กระหม่อมรับทราบ โปรดทรงประทานอภัยให้กระหม่อมด้วยพะยะค่ะ”
 เจิ้งอี่เพยคุกเข่าคำนับ แต่ไปหลงไม่ได้หันมอง เขาพยองร่างมู่หย่งสี่ที่ยังคงมีนง
 อยู่กลับลงไปในเรื่องที่พวกเขาต่อมา แล้วไปหลงก็เป็นผู้ที่ถือเรื่องมุ่งหน้าไปยังท่าเรือ
 ที่อยู่ข้างหน้าอันเป็นเป้าหมายแต่เดิมของไปหลง เจิ้งอี่เพยมองตามเรือลำน้อย
 ค่อยๆแหวกหมอกจางๆซึ่งกำลังลอยฟุ้งขึ้นมาหลังจากสายฝนซาลงไป ใจหนึ่งก็
 แค้น อีก็ใจก็คิดกังวลถึงคนที่เขาไม่คาดว่าจะเจอในคืนนี้

“องค์ชายเพคะ นั้นทรงพาใครมาด้วยนะ”

เสียงของหญิงสูงวัยในชุดชาวบ้านถามมา สีหน้าดูเป็นกังวลยิ่งนักเมื่อ
 เห็นไปหลงพยองร่างชายหนุ่มผู้สลบไสลไม่ได้สติมาด้วย ไปหลงวางเขาลงที่เตียง
 ก่อนจะรับผ้าชุบน้ำมาจากหญิงชราผู้นั้น แล้วเช็ดซับลงบนใบหน้า และแผลของ
 ผู้บาดเจ็บอย่างเบามือ

“เขาเป็นผู้มีพระคุณของข้าเอง... เออ แล้วท่านแม่ล่ะ” หญิงชราสาย
 หน้า ไปหลงก็รู้ทันทีว่านางยังคงโกรธเขาอยู่จึงไม่ปรากฏตัว เขาถอนหายใจ แล้ว
 ส่งผ้าคืนให้กับหญิงชรา นางออกไปพร้อมกับอ่างน้ำนั้น กล่าวว่าจะเข้ามาอีกที่
 เมื่อสำหรับอาหารมื้อดึกได้ถูกจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว

ไปหลงหันกลับมามองยังมู่หย่งสี่ คนผู้นี้ช่วยเขาไว้อีกครั้ง เมื่อสิบปี
 ก่อนก็เช่นกัน เสียงชีวิตจนตัวเองต้องลำบาก เป็นไปได้ว่าหลังจากที่พบกันครั้งนั้น
 ชีวิตของมู่หย่งสี่ก็คงจะยุ่งยากไม่น้อย เพราะนอกจากจะมีคนของเจิ้งเทียนฉิมมา
 คอยสอดแนมเขาแล้ว ตัวไปหลงเองที่ต้องการจะรู้ว่าเขาเป็นใครและอยู่ที่ใด ก็
 คอยแอบสังคนของทางเล่เองให้ช่วยหาข่าว แต่สิบปีที่ผ่านมา แม้จะหาจนพลิก
 แผ่นดินแล้ว กลับไม่เจอร่องรอยของเขา เป็นเรื่องน่าประหลาดใจยิ่งนัก ครั้นเมื่อ

จะปรากฏตัว ก็พบได้โดยง่ายประหนึ่งว่าเขาอยู่ที่กระท่อมม่นั้นกับชายชราซึ่งบอกว่าเป็นพ่อของเขามาโดยตลอด แล้วเหตุใดไปหลงถึงไม่เคยรู้เลยว่าเขาอยู่ที่นั่น

หลังจากเช็ดซัปร่างกายจนเรียบบร้อย ไปหลงก็ช่วยปิดเสื้อผ้าของมู่หย่งสี่อกกลับเข้าไปตามเดิม ก่อนหน้านี้อีกลอบกระพริบตาปริบๆ และกลืนน้ำลายเสียหลายอึก เพราะเรือนร่างของมู่หย่งสี่อกช่างงดงามน่ามองยิ่งนัก เป็นร่างกายของชายชาติอินทรโดยแท้ เทียบกับเขาแล้ว เขากลายเป็นเพียงตุ๊กตาทะเบียงเคลือบไปโดยทันใด ที่แม้จะมีร่างกายเป็นชายแท้ แต่มันก็ช่างเปราะบาง และอ่อนแอยิ่งนัก แต่เอาเถอะ จะมาคิดอีกจกกันตอนนี้ก็ดูเหมือนจะสายไปเสียแล้ว ในเมื่อเขาเกิดมาเป็นเช่นนี้ ก็คงต้องยอมรับมัน

เมื่อมองมู่หย่งสี่อกจนพอใจ ก็คิดว่าจะปล่อยให้พักก่อนจนเต็มอึด แต่แล้วก็มองเลยไปยังแขนขวาของมู่หย่งสี่อกที่บาดเจ็บ พบว่ามีเลือดสีดำไหลซึมออกมา ไบหน้าของมู่หย่งสี่อกก็แหงนเงยประหนึ่งว่าปวดแสบทรมาน ไปหลงเห็นดังนั้นก็พยายามจะใช้มือรีดเอาเลือดพิษออก แต่ว่าทำเช่นนั้นมันไม่เร็วดังใจ เขาหยุดคิดเพียงแค่อึดใจเดียว เมื่อเห็นว่าคนที่หลับอยู่ไม่มีทีท่าว่าจะตื่นขึ้นมาแน่นอน ไปหลงก็ตัดสินใจทำการบางอย่าง ที่ทั้งเสี่ยง และไม่อาจยอมให้คนที่นอนอยู่ล่วงรู้การกระทำของเขาในครั้งนี้ได้

แสงจันทร์ที่ลลอดเข้ามาทางหน้าต่าง สว่างพอจะรบกวนคนซึ่งครึ่งหลับครึ่งตื่นให้ฟื้นคืน มู่หย่งสี่อกค่อยๆ ลืมตาขึ้น สิ่งแรกที่เห็นคือพระจันทร์ที่ลอยเด่นอยู่ด้านนอก สิ่งที่สองคือ ไบหน้างดงามของใครคนหนึ่งซึ่งกำลังชะงอกมามองเขาดวงตากลมโตสีน้ำตาลจ้องดูว่าเขาตื่นแน่แล้ว สีหน้าซึ่งกังวลหนักก็แปรเปลี่ยนเป็นแจ่มใสขึ้นมาทันใด

“ฟื้นเสียที... ช้านักว่าถอนพิษให้ท่านไม่หมดเสียอีก”

“นี่... ที่นี่ที่ไหน...”

“...บ้านของแม่ข้าเอง ท่านรู้สิก็อย่างไรบ้าง พี่หย่งสี่...”

ไปหลงกล่าวขณะที่ย่างฝ่าซุบน้ำหมาดๆลงไปบนหน้าผากของมู่หย่งสี่ คนถูกถามทบทวน ก็รับรู้ได้ว่าร่างกายรู้สึกขาหนีบอยู่หลายส่วน แต่ไม่ได้เจ็บปวดอย่างที่คิด เขาค่อยๆขยับลุกขึ้นนั่งโดยมีไปหลงช่วยประคอง ทุกขณะก็เฝ้ามองดูคนที่ช่วยพยุงเขาไปด้วย เมื่อถูกจ้องมากๆเข้า องค์ชายจากวังหลวงก็รู้สึกตกประหม่าจนบรรยายไม่ถูก “ท่านจะพูดอะไรก็พูดมา อย่างจ้องข้าอย่างกับว่าข้าตัวประหลาดเช่นนั้นสิ” มู่หย่งสี่ยังคงมองต่ออีกพักหนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้มบางๆ

“นี่เง็กเขียนฮ่องเต้ต้องล้อข้าเล่นแน่ๆ หลงเออร์ ไม่ใช่สิ องค์ชายไปหลง ที่อีกไม่กี่วันก็จะเป็นฮ่องเต้เองคี่ใหม่ ข้ามู่หย่งสี่หากไม่ถือว่ากำลังจะชะตาขาด ก็คงต้องมีวามานมากลั้น ที่ได้มาอยู่ต่อหน้าพระพักต์ของพระองค์ในยามนี้”

“พี่หย่งสี่อย่าได้กล่าวเช่นนั้น แล้วก็ไม่ต้องมากพิธิไปหอรอก อย่างไรเราก็เป็นสหายกันนะ” ไปหลงรีบเอามือดันไหล่ให้มู่หย่งสี่ยึดตัวขึ้นหลังจากที่กำลังพยายามจะค้อมตัวลงค่านับ มู่หย่งสี่สบตากับไปหลง เขาเชื่อแน่ว่าคนๆนี้ยังไม่รู้ว่าเขาคือใคร พอๆกับที่ยังไม่รู้ว่ หัวใจของเขา กำลังเคียดแค้นเหลือแสนกับผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าชีวิตของคนทั่วหล้า หากไม่แล้วไปหลงก็คงไม่ปรนนิบัติพิศวีเขาอย่างกับเป็นญาติเป็นเชื้อแบบนี้ มู่หย่งสี่ลุกจากเตียงนอน ตรงไปยังประตู ไปหลงรีบเดินตามไปจับต้นแขนเพื่อรั้งไว้ มู่หย่งสี่หันมามอง ก่อนจะปลดพู่ห้อยดาบออกมาแล้วยื่นมันให้กับไปหลง

“ข้าไม่คู่ควรกับของสิ่งนี้”

“ท่านคืนให้ข้าทำไม ที่ข้าหนีออกจากวังมาก็เพื่อต้องการมาพบท่าน ต้องการจะมอบหยกขาวให้แก่ท่าน ตามที่เราเคยให้คำมั่นกันไว้เมื่อสิบปีก่อน ข้าไม่เข้าใจเลยว่าทำไมทั้งๆที่เราได้พบกันแล้ว ท่านกลับทำเช่นชาแบบนี้ มีอะไรที่ข้าทำผิดต่อท่านก็ขอให้บอกมา ข้าพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อให้ท่านคลายความขุ่นเคืองใจ”

“นี่... เจ้าแน่ใจแล้วอย่างนั้นหรือที่พูดออกมาเช่นนั้น แล้วถ้าข้าบอกว่าคุณความจริงแล้ว... ข้าเป็นคนที่ดีจะฆ่าพ่อของเจ้า... หรือแม้แต่ตัวเจ้าเองละ เจ้ายังอยากจะออกมาพบข้าอีกหรือไม่ ยังคิดที่จะมอบสิ่งล้ำค่านั้นให้ข้าอยู่อีกหรือเปล่า” มู่หย่งสื่อหันไปทิ้งตัว มองดูไปหลังที่ตะลึงลานและตระหนกในคำพูดของเธอ อากาการเช่นนั้นทำให้ผู้พูดต้องละสายตาจากคนที่ยื่นฟังจนหน้าซีดไปชั่วครู่ เมื่อหันมามองอีกครั้ง เขาก็ยิ้มเศร้าๆ กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนลงกว่าเดิม

“ดูเหมือนเจ้า... จะยังไม่รู้ว่าข้าคือใครจริงๆสินะ... ถ้าเช่นนั้นข้าจะให้เวลาเจ้าไปหาคำตอบ อีกเจ็ดวันนับจากนี้ข้าจะเป็นผู้เดินทางไปพบเจ้าเองไม่ว่าเจ้าจะอยู่ที่ไหน หากวันนั้นเจ้ารู้แล้วว่าข้าเป็นใคร แล้วยังยืนกรานตามคำพูดเดิม ข้าก็จะไว้ชีวิตเจ้า แต่หากเจ้ารู้แล้วและต้องการจะส่งประหารข้าแทน... ข้าก็ยินดี... แต่เจ้าต้องออกคำสั่งก่อนที่ข้าจะบั่นคอของเจ้าเสียก็แล้วกัน”

พูดจบมู่หย่งสื่อก็วางพู่ห้อยดาบลงบนโต๊ะกลางห้อง ก่อนจะออกไปยังจับข้อมือของไปหลงขึ้นมาแล้ววางยาถอนพิษสี่เม็ดลงไป เขาบอกเป็นการสังลาว่า “พวกนั้นโดนพิษของข้าเข้าไปด้วยเหมือนกัน ไม่ถึงตายแต่ก็คงปวดแสบทรมานไม่น้อย เจ้าเอาไปมอบให้พวกเขาด้วยก็แล้วกัน ส่วนตัวเจ้าเอง... ก็กินมันเข้าไปด้วย มันช่วยล้างพิษที่เจ้ารับเข้าไปได้ทุกชนิด” มู่หย่งสื่อสบตาไปกับหลงเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะเปิดประตูเดินออกจากห้องไป ทิ้งให้ไปหลงยืนนิ่งงัน เช่นนั้นอีกเป็นเวลานาน

มู่หย่งสื่อกลับมายังบ้านของผู้เฒ่ามู่อีกครั้งในช่วงเช้าของวันใหม่ เขาเดินเข้าไปอย่างเงียบเชียบ แต่ผู้เฒ่ามู่ซึ่งยังไม่ได้หลับนอนเมื่อรู้ว่ามู่หย่งสื่อกลับมา ก็ลงมามาต้อนรับ

“นายน้อย... เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงได้ชานักล่ะขอรับ... เอ๊ะ... นั่นท่านบาดเจ็บหรือ ให้ข้าดูแลหน่อย”

“ข้าไม่เป็นไร บาดแผลเล็กน้อยเท่านั้น ลุงผิงไปพักผ่อนเถอะนะ”

“อย่างนั้นหรือขอรับ... ว่าแต่นายน้อยได้พบกับหลงเออร์ไหมขอรับ” ผู้เฒ่าถามสีหน้าดีขึ้นเมื่อเห็นว่านายของตนไม่เป็นอะไร มู่หย่งสือยิ้มแล้วส่ายหน้า

“ไม่... หลงเออร์ไม่ได้มาตามนัด แต่ข้ามีข่าวดีมาบอกท่าน ว่าอีกไม่นานนี้... ข้าจะได้ล้างแค้นให้ท่านพ่อ ท่านแม่ แล้วก็พวกพี่ๆแล้วละลุงผิง”

“อ่า... เป็นข่าวดี ข่าวดีจริงๆ... บุญของข้ามู่ตัวผิงผิงแล้วที่จะได้ตายตาหลับ นายท่าน... ฮูหยิน... แล้วก็คุณชายทั้งสี่ก็จะไปสู่สุคติเสียที” ผู้เฒ่าปรี่มๆจะร้องไห้ก็ไม่ปานด้วยความปลื้มยินดีกับข่าวที่ได้รับ แต่ผู้ที่นำข่าวมาบอกเองนั้นกลับไม่ได้แสดงความพึงพอใจไปด้วยแต่อย่างใด หลังจากแยกกับมู่ตัวผิงผิงแล้ว มู่หย่งสือก็เดินขึ้นไปยังห้องของตัวเองที่ชั้นสอง เขาเอามือแตะไปยังแผลซึ่งได้รับการถอนพิษแล้ว แม้ในขณะนั้นเขาจะยังไม่รู้สึกตัวเต็มที่ แต่ก็จำได้ลางๆว่าไปหลงใช้ปากของตัวเองประคบเข้าที่ต้นแขนขวาของเขาเพื่อดูพิษออกไป โดยไม่สนว่าตนเองจะได้รับพิษไปด้วยหรือไม่ ทำให้มู่หย่งสือมีความรู้สึกประหลาดเกิดขึ้นในหัวใจอันเย็นชาของเขา ตลอดสิบปีมานี้ นอกจากความแค้นที่ครอบครวัของเขาถูกฆ่าล้างตระกูลจนเกือบจะสิ้นทายาทแล้ว เขาก็ไม่รู้จักคำอื่น ทั้งรัก ทั้งคิดถึง ทั้งถวิลหา จนได้มาพบกับหลงเออร์ ซึ่งโชคชะตานำพาให้พวกเขามาเจอกัน ความใสซื่อ บริสุทธิ์ และดวงตาคู่นั้นทำให้มู่หย่งสือเริ่มทลายกำแพงที่สร้างขึ้นทีละน้อย หลังจากที่เผชิญชะตากรรมร่วมกันคราวนั้น พวกเขาทั้งสองก็สัญญาว่าจะพบกันในปีให้หลัง มู่หย่งสือคิดว่าอย่างน้อยในโลกนี้นอกจากมู่ตัวผิงผิงแล้ว หลงเออร์ก็คงจะเป็นเพื่อน เป็นคนที่เขาจะไว้ใจ เชื่อใจได้ แต่เขาไม่นึกฝันมาก่อนเลยว่า หลงเออร์... เด็กชายไร้เดียงสาและยังง่ายที่เขาพบในวันนั้น แท้จริงแล้วคือองค์ชายรัชทายาทจินไปหลง ที่ในอีกสามวันข้างหน้าจะก้าวขึ้นเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่ เป็นคนที่เขาคิดอยากจะทำให้ตายไปพร้อมกับฮ่องเต้โหดผู้พ่อ ซึ่งเป็นผู้สั่งการให้ประหารขุนศึกตระกูลมู่ทั้งตระกูลร่วมสี่สิบชีวิต แต่ทว่า ไมตรีที่ได้รับกับหัวใจอันแสนบริสุทธิ์ของไปหลงซึ่งเขาได้สัมผัส ทำให้จิตใจเหี้ยมโหดแต่เดิมกลับ

สั้นคลอน ในยามที่สับสนคิดสิ่งได้ไม่ตกเช่นนี้ มู่หย่งสี่จิ้งได้หยิบขลุ่ยขึ้นมาเป่า
ขับขานบทเพลงอันแสนเศร้าและเดี๋ยวเดียวยิ่ง ถ่ายทอดความเจ็บปวดร้าวราน
ภายในใจของเขา ซึ่งยากที่จะมีผู้ใดหยั่งรู้ได้ในได้ห้านี้

เจิ้งรู่ยหมิงนั่งอยู่ที่ศาลาริมน้ำ อ่านวิธีปฏิบัติตัวในราชประเพณี ราชากิเษกให้กับไปหลงได้ฟังเป็นเวลาพร้อมสองชั่วยามแล้ว แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะเหม่อลอย ใจหลุดออกไปจากร่างยังไม่กลับมาตั้งแต่ในคืนวันงานเทศกาลชมจันทร์ เขารู้แล้วว่ามู่หย่งสี่เป็นทายาทคนสุดท้ายของตระกูลมู่ ขุนนางฝ่ายซ้ายที่ต้องขอหากฎและถูกพิพากษาให้ประหารชีวิตหมดทั้งตระกูลไม่เว้นลูกเด็กเล็กแดง แต่จะด้วยเหตุใดก็ตาม บุตรชายคนเล็กของตระกูลมู่และพ่อบ้านนั้นกลับรอดชีวิตออกไปได้ บ้างก็ว่ากันว่าหายสาบสูญ หรือไม่กี่ก็ย้ายไปอยู่ต่างแดนไม่มีโอกาสหวนคืน แต่แล้วไปหลงก็ได้พบว่าเขายังมีชีวิตอยู่ ซ้ำยังกลายมาเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตเขาได้ถึงสองครั้งสองครา แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าครั้งต่อไปเขาจะได้รับเมตตาเช่นนั้นอีก เพราะตอนนี้ต่างฝ่ายต่างก็ได้รู้ฐานะของกันและกัน ไม่น่าว่าอีกไม่ถึงห้าวันให้หลัง มู่หย่งสี่อาจจะมาเอาชีวิตเขาอย่างที่ได้ลั่นวาจาไว้ก็เป็นได้

หลังจากที่รู้สึกว่าคุณเองกำลังอ่านหนังสือให้หนักกาและกอบัวฟัง เจิ้งรู่ยหมิงก็ปิดหนังสือที่ถืออยู่แล้วยิ้ม ส่งเสียงถามเปรยๆ เป็นสำเนียงแห่คนใจลอย

“องค์ชายอยากจะทำอะไรเองกระหม่อมก็ไม่ว่าอะไร แต่หากทำสิ่งใดผิดขึ้นมาเมื่ออยู่ต่อหน้าพระพักตร์ล่ะก็ มันจะเป็นเรื่องมิบังควรนะพะยะคะ” ไปหลงได้สติกลับคืนมา หันไปมองเจิ้งรู่ยหมิง แล้วกล่าวเสียงเบา

“ขออภัยท่านราชบัณฑิต พอดีข้าคิดอะไรเพลินไปหน่อย ท่านอ่านถึงไหนแล้วนะ”

“แล้วทรงจำที่กระหม่อมอ่านให้ฟังก่อนหน้านี้ได้หรือไม่พะยะคะ”
ไปหลงอึ้งเมื่อนึกคำพูดใดไม่ออก เพราะไม่มีถ้อยความใดของเจิ้งรู่ยหึงที่ผ่านเข้า
หัวของเขาเลย ราชบัณฑิตหนุ่มถอนหายใจ วางหนังสือลงกับโต๊ะ “อย่าทรงฝัน
เลยองค์ชาย กระหม่อมเข้าใจดี นี่คงยังทรงกังวลพระทัยเรื่องของมู่หย่งสืออยู่ใช่
หรือไม่พะยะคะ” ไปหลงผงกศีรษะ เจิ้งรู่ยหึงถอนหายใจ

“ความจริงแล้ว เรื่องราวของตระกูลมู่ นั้นซับซ้อนและเป็นเรื่องต้องห้าม
คนที่ไม่รู้เบื้องลึกเบื้องหลังจึงมีจำกัด แต่เท่าที่กระหม่อมรู้มา ฝ่าบาทก็ไม่ได้ทรง
ติดตามหาตัวลูกชายสกุลมู่ แม้จะทรงทราบแล้วว่ายังมีชีวิตอยู่ก็ตาม เพราะฉะนั้น
องค์ชายก็สบายพระทัยได้ในพะยะคะ”

“ข้าไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าพี่หย่ง... มู่หย่งสือคือลูกชายสกุลมู่ สำหรับข้า
แล้วเขาคือผู้มีพระคุณ เขาไม่ใช่ศัตรูของข้า ไม่ว่าในอดีตตระกูลของเขากับเสด็จ
พ่อจะมีความบาดหมางกันเช่นไร อย่างไรเสียเขาก็กับข้าก็ไม่เคยผิดต่อกัน ข้าไม่
อยากให้เห็นข้าเป็นศัตรู”

“แล้วทรงเห็นว่าควรทำอย่างไรในสถานการณ์นี้ละพะยะคะ” เมื่อไม่มี
คำตอบจากไปหลง เจิ้งรู่ยหึงก็ลุกขึ้น นำพัดออกมากลืนแล้วว่าลำน้าแฝงปรัชญา

“หากแม้ไม่อาจต้านพายุฝน ก็จงทำตัวดุจต้นหลิว ที่กิ่งก้านใบโอน
อ่อนตามสายลม แต่ลำต้นยืนตระหง่านด้านผองภัย”

“คำสอนของท่านลึกล้ำ... เกรงว่าคนปัญญาเบาอย่างข้าจะไม่เข้าใจ”
ไปหลงยกสองมือขึ้นค้ำับ เจิ้งรู่ยหึงยิ้มแล้ววางสิ่งหนึ่งลงบนโต๊ะ มันเป็นพู่ห้อย
ดาบของมู่หย่งสือที่เขาช่วยเก็บรักษาไว้ตอนที่ไปรับไปหลง ณ เรือนพักของอดีต
พระมเหสีที่นอกเมือง

“กระหม่อมไม่จำเป็นต้องสอนอะไรองค์ชายอีกแล้วละพะยะคะ ทรงเติบโต
ใหญ่ขึ้นมาเพื่อเป็นพระราชชาติ ที่สำคัญไยยิ่งกว่านั้น ยังทรงเป็นบุรุษที่มีจิตใจ
งดงามยิ่ง สิ่งที่จะทรงกระทำนับแต่บัดนี้ต่อไป ก็จงใช้พระทัยของพระองค์ตัดสินเถิด
นะพะยะคะ ว่าทำอย่างไรองค์ชายจึงจะไม่เสียพระทัยในภายหลัง ส่วนกระหม่อม

หรือแม้แต่ท่านแม่ทัพทางเอง ก็มีหน้าที่ที่จะสนับสนุนและอยู่เคียงข้างคอยปกป้องพระองค์ไปตราบชั่วชีวิตของพวกเขา”

หลังจากนั้นเจ้รู่ยหมิงก็ขอตัวลาจากไปทำภารกิจอื่น ไปหลงหยิบพู่ ห้อยดาบมาถือในมือ แล้วมองสร้อยที่ตนสวมทั้งๆที่รู้แล้วว่าเป็นของสตรี แต่เพราะคนผู้นั้นมอบให้ เขาจึงสวมมันไว้ตลอดสิบปีที่ผ่านมา ไม่มีใครรู้ว่าในยามนี้ องค์ครีษายาทคิดอะไรอยู่ และจะตัดสินใจอย่างไรหากได้พบกับคนผู้นั้นอีกครั้ง

สามวันต่อมานางพระราชพิธีราชาภิเษกก็ถูกจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่สมพระเกียรติ เหล่าขุนนางน้อยใหญ่ แยกสำคัญต่างเมือง และพ่อค้าประชาชน เข้าร่วมเป็นสักขีพยานในการสถาปนาฮ่องเต้องค์ใหม่แห่งราชวงศ์จิน ฉินไปหลง พระโอรสเพียงหนึ่งเดียวของฉินหยุนซี ฮ่องเต้ที่ปกครองแผ่นดินมากกว่าสามสิบห้าปี แต่ด้วยเพราะอาการป่วยเรื้อรังยาวนานช่วงห้าปีให้หลัง รวมถึงสถานการณ์บ้านเมืองที่มีที่ท่าว่าความขัดแย้งในเหล่าขุนนางจะเริ่มทวีความรุนแรงมากขึ้น เพราะเจ้เทียนฉีที่ทำตัวประหนึ่งผู้สำเร็จราชการแทนก็ไม่ปาน กุมอำนาจทางการเมืองและการคลังไว้ทั้งหมด เหล่าขุนนางที่เคยจงรักภักดีถ้าไม่เกรงกลัวเจ้เทียนฉี ก็รู้สึกไม่มั่นใจในการตัดสินใจของหยุนซีซึ่งป่วยหนัก ดังนั้นหยุนซีจึงตัดสินใจมอบราชบัลลังก์ให้แก่ฉินไปหลง เพื่อดำรงตำแหน่งเป็นฮ่องเต้ต่อไปท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่เหมาะสม เหตุเพราะพระมเหสีซึ่งเป็นพระมารดาของไปหลงนั้น ถูกเนรเทศออกไปจากวังหลวงด้วยคดีข้อหาตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้มีเพียงไม่กี่คนในราชสำนักเท่านั้นที่รู้ เช่นเดียวกับกับเรื่องของลูกชายสกุลมู่

“เจ้าเหนื่อยไหม” ฉินหยุนซีเอ่ยถามลูกชายที่เข้ามาช่วยตนเอนกายลงนอนหลังจากที่ดื่มยาด้วยใหม่ลงไป ไปหลงขยับห่างออกมา ก่อนจะน้อมค้ำันับ

“ไม่พะยะคะเสด็จพ่อ”

“พ่อไม่เคยคิดว่าวันที่ต้องมอบภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ให้แก่เจ้า... มันจะมาถึงเร็วเพียงนี้ ถ้าข้าไม่ป่วย เจ้าก็คงได้ใช้ชีวิตอย่างที่ต้องการต่อไป... ถ้าปากเจ้าแล้วจริงๆ” กล่าวจบ หยุนซีก็โอบอุ้มตัวโยน ไปหลงตรงเข้าไปช่วยพลิกตัวแล้วอุบหลัง จนกระทั่งหยุนซีหยุดไถ่

“ขอเพียงลูกแบ่งเบามภาระของเสด็จพ่อได้บ้าง จะช้าจะเร็วลูกไม่ขัดข้อง แม้จะยังไม่มั่นใจว่าตัวเองจะมีความสามารถได้เท่าสักส่วนเสี้ยวของเสด็จพ่อหรือไม่ แต่ลูกก็จะตั้งใจทำงานให้เต็มที่ ให้สมกับที่เสด็จพ่อทรงมอบความไว้วางใจให้”

“เจ้าเป็นลูกพ่อ... เป็นเทพมังกรขาวมาจุติ ข้าเชื่อมั่นในตัวเจ้ามากกว่าเชื่อตัวข้าเองด้วยซ้ำ จงทำหน้าที่ผู้ปกครองให้สมฐานะ สร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเหล่าขุนนางให้ได้ ไม่ว่าจะภักดีกับเรามากน้อยเพียงไหน ต้องชนะใจพวกเขา ทำให้เขาทำงานแทนเจ้าด้วยหัวใจไม่ใช่ลางยศที่เจ้ามอบให้ และที่สาคัญ จงรักประชาชน จงดูแลพวกเขาให้อยู่ดีกินดี อย่าให้ใครหน้าไหนไปขูดรีดรังแกพวกเขาได้อีก ข้าเชื่อว่าเจ้าจะทำได้... ใช่ไหม... ฮ้องเด็กลงไปหลง”

แววตาของอดีตฮ่องเต้มุ่มม่น เขารู้จักไปหลงดีกว่าใครและรักมากด้วย เพราะทุกครั้งที่มีมองเห็นลูกชายคนนี้ ก็จะทำให้ระลึกถึงหญิงสาวที่เขารักมากกว่าชีวิตของเขาเองถึงแม้ว่าจะมีเวลาอยู่ด้วยกันไม่มากนัก จากนั้นไปก็ไม่รู้ว่าจะได้พบเจอกันอีกหรือไม่ แต่หัวใจของเขาก็กังคักทอความหวังใฝ่อาลัยอาวรณ์ไปถึงนางอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ไปหลงค้ำันับหยุนซีจนหน้าผากชนชิดกับผืนผ้าห่ม ห่างจากฝ่ามือของหยุนซีแค่ช่วงไม่กี่นิ้วมือ หลังจากทีรอกจนกระทั่งหยุนซีหลับลงได้ ไปหลงก็เดินทางออกจากตำหนักทันที

ช่วยกันคิดช่วยกันปกครองประเทศ ไปหลงไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธเรื่องนี้ไม่ว่าจะถูกใครซักถาม หากแต่เขายังไม่มีคำตอบที่ตนเองคิดว่าดีกับทุกฝ่าย เพราะส่วนตัวแล้ว ไปหลงไม่เคยเห็นเจิงลี่ผิงต่างไปจากน้องสาวที่คลานตามกันมา ความรู้สึกดีที่เขากับนางมีต่อกัน ก็แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา ไม่มีอะไรแอบแฝงหรือคิดปิดบังใคร เจิงลี่ผิงเองก็ไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดจากเขา นางปรนนิบัติดูแลเขาอย่างเหมาะสมตามฐานะของทั้งคู่ ต่างฝ่ายต่างรักษาระยะห่างได้เป็นอย่างดี คนนอกจะคิดเช่นไร ทั้งคู่ไม่เคยใส่ใจ

“แล้วเมื่อไหร่เจ้าจะแต่งตั้งผิงเออร์ขึ้นเป็นมเหสีของเจ้าล่ะ”

ประโยคแรกๆที่ไปหลงกับเจิงลี่ผิงได้ยินจากพระพันปี ทำให้ทั้งสองต้องมองหน้ากันก่อนจะต่างฝ่ายต่างยิ้ม เจิงลี่ผิงเป็นผู้ที่เอ่ยปากก่อน

“พระพันปีเพคะ ฝ่าบาทเพิ่งทรงขึ้นครองบัลลังก์วันแรก งานการมีมากมายต้องสะสาง บ้านเมืองต้องมาก่อน ส่วนผิงเออร์เอง อยู่ตรงไหนก็ดูแลฝ่าบาทได้เหมือนกันนั่นแหละเพคะ”

“ผิงเออร์...เจ้าก็ทำวางใจไป เกิดวันหน้ามีพวกโลกมากหวังชายลูกสาวกิน เาลูกๆมาเสนอตัวให้ฮ่องเต้ของเจ้า ดีไม่ดีสนมเอกเจ้าก็จะไม่ได้เป็น อย่าหาว่าข้าไม่เตือนเจ้านะ” ไปหลงฟังจบก็ไม่รอให้เจิงลี่ผิงออกหน้าอีก เขาคำนับหนึ่งครั้ง แล้วกล่าวยิ้มๆ

“เสด็จอย่าทรงเห็นหม่อมฉันเป็นคนเหลวไหลถึงเพียงนั้นเลยหรือพะย่ะค่ะ”

“ถึงเจ้าจะไม่เหลวไหล แต่เจ้าก็ชอบสร้างเรื่อง หรือว่าไม่จริง อย่างนี้กว่าอย่าไม่รู้... เรื่องที่เจ้าหนีออกนอกวังไปเที่ยวเล่นบ่อยๆ ถ้ารู้ว่าเจ้าแอบไปหานางเล็กนางน้อยที่ไหน อย่าเอาเจ้าตายแน่ๆ”

“โอ... เสด็จอย่า...” ไปหลงลากเสียงยาว เจิงลี่ผิงยกแขนเสีขึ้นป้องยิ้ม เหลือบไปเห็นสายตาวิงวอนขอให้ช่วยจากไปหลงก็ยิ่งได้ใจ หัวเราะร่วนเสียงใส

บรรยากาศในตำหนักพระพันปีเป็นไปด้วยความสำราญชื่นมื่นโดยแท้ มันเป็นเรื่องที่ขาดหายจากพระราชวังหลวงแห่งนี้มานานแล้ว

หลังจากนั้น พระพันปีก็ไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องรับเจ้ลี้มิงเป็นมเหสีอีก พุดคุยถามทุกข์สุขกันได้พอสังเขป ไปหลงกับเจ้ลี้มิงก็ลาพระพันปีกลับ

ไปหลงแยกกับเจ้ลี้มิงระหว่างทางที่จะไปยังห้องทรงงาน เจ้ลี้มิงบอกกับเขาว่า นางเข้ามาอยู่กับพระพันปีที่ตำหนักแล้ว เพื่อคอยช่วยดูแลวังหลังให้ตามพระประสงค์ของพระพันปี หากต้องการเรียกนางงาก็ทำได้ทุกเมื่อ นี่ก็ไม่ต่างกับว่าพระพันปีให้นางเข้ามาเรียนรู้งานไว้ แล้วยังสร้างอิทธิพลของนางในวังหลังอีกด้วย ไม่ว่าจะวันข้างหน้าเจ้ลี้มิงจะอยู่ในฐานะใด นางก็คงจะมีคนคอยสนับสนุนอยู่ทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังไม่น้อยอย่างแน่นอน

เมื่อเดินทางไปถึงยังห้องทรงงาน ไปหลงก็พบว่าเจ้จู่ยืมึงกับฉางเล่อดองคอยเขาอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว พอทั้งคู่เห็นเขาเดินเข้ามา ก็คุกเข่าลงทำความเคารพ ไปหลงถอนหายใจก่อนจะเดินไปนั่งลงที่โต๊ะทรงอักษร

“พอที่ได้ใหม่... วันนี้ทั้งวันข้าก็ยึดตัวไม่ค่อยจะขึ้นแล้วที่ต้องไปคอยประคองใครต่อใคร ไยท่านทั้งสองยังต้องแก้งข้าด้วย อยู่กันลำบากแค่พวกเรา พวกท่านไม่ต้องยึดถือประเพณีให้เคร่งครัดนักจะได้หรือไม่” ฉางเล่อดองกับเจ้จู่ยืมึง ลูกขึ้นแทบจะพร้อมๆกัน และเป็นฉางเล่อดองที่ทำหน้าที่อธิบาย

“มันเป็นสิ่งจำเป็น และทำกันมาเป็นเวลาช้านาน การแสดงความเคารพก็คือการแสดงความจริงรักภักดีในระดับปฐุมภูมิ หากใครไม่ทำก็เหมือนไม่ใส่ใจจริต เพราะฉะนั้นฝ่าบาทต้องทรงทำพระทัยยอมรับมัน ต้องทำความคุ้นชินกับมันให้ได้นะพะยะคะ” เจ้จู่ยืมึงเห็นสีหน้าเบื่อหน่ายเหลือคณาของไปหลงแล้ว ก็กล่าวขึ้นบ้างเพื่อให้บรรยากาศที่เป็นทางการนี้คลายลง

“เอน่าท่านแม่ทัพฉาง ในเมื่อฝ่าบาททรงอยากจะผ่อนคลายนาง พวกเราก็ควรทำตามที่ได้รับสั่งนะ หรือว่าไง” ฉางเล่อดองหันขวับไปหาเจ้จู่ยืมึง แต่พอ

เห็นรอยยิ้มยียวนชวนให้หัวนั้ไหว ก็เป็นต้องยอมลดความเครียดเกร็งลง มองตรงไปยังไปหลงซึ่งบัดนี้กำลังนั่งมองกองหนังสือราชการที่รอให้เขาสะสาง

“เสด็จพ่อต้องทรงงานมากมายแบบนี้ทุกวัน ไม่แปลกที่จะทรงประชวรหนักเช่นนั้น ข้าเองก็ไม่รู้จะทำได้กี่วัน แค่เห็นกองหนังสือนี้แล้ว ก็อยากจะลมใส่เสียให้ได้... เอาจะพวกท่านมาด้วยเรื่องงานพวกนี้ใช่หรือไม่ ช่วยแนะนำข้าหน่อยได้ไหมว่าหยิบเรื่องไหนมาจัดการก่อนดี...” เจิ้งรู่ยหมิงได้ฟังก็ก้าวไปข้างหน้า มือหนึ่งจับชายแขนเสื้ออีกมือชี้ไปยังกองหนังสือบนโต๊ะ

“อย่าเพิ่งทรงกังวลไปพะยะค่ะ ช่วงแรกๆกระหม่อมกับท่านแม่ทัพถางจะช่วยสะสางงานประจำให้ งานเร่งด่วนจะวางอยู่ตรงนี้ให้ฝ่าบาททรงหยิบมันขึ้นมาพิจารณา ก่อนนี้เป็นบัญชีรับจ่ายจากท้องพระคลัง เดิมที่ท่านเสนาบดีกลาโหมจะดูแลทั้งหมด แต่กระหม่อมแจ้งไปแล้วว่าฝ่าบาทควรรู้ความเห็นชอบก่อนในส่วนที่ต้องใช้เงินมาก... ตรงนี้เป็นเรื่องชายแดน ท่านแม่ทัพถางจะเป็นผู้นำเสนอความคืบหน้าอยู่เป็นระยะ หากทรงสงสัยงานในส่วนไหน ก็ขอให้มารับสั่งมา กระหม่อมจะเสนอไปยังส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เข้ามาถวายนำคำชี้แจงเป็นเรื่องๆไป หากงานไหนที่ซับซ้อนต้องรอดความเห็นจากขุนนางผู้ใหญ่ ฝ่าบาทก็ทรงเปิดท้องพระโรงให้เหล่าขุนนางมาถวายนำความเห็นได้ อ้อ... แล้วยกประกาศนี้ หากเป็นได้ กระหม่อมอยากให้ทรงพิจารณาประทานพระบรมราชานุญาตให้ปิดประกาศก่อนวันรุ่งขึ้น เพื่อให้มีการเปิดรับสมัครเหล่าองครักษ์ และทำการคัดเลือกตัวกัน ก่อนที่ท่านแม่ทัพถางจะต้องเดินทางไปยังชายแดนในอีกสามวันให้หลังพะยะค่ะ” เจิ้งรู่ยหมิงนำหนังสือราชการฉบับดังกล่าววางลงตรงหน้าไปหลง เขาพบว่ามันเป็นประกาศรับสมัครองครักษ์หน่วยพยัคฆ์เงิน แต่เดิมหน่วยนี้ตั้งขึ้นเพื่อปกป้องคุ้มครององค์ฮ่องเต้และทำงานราชกิจลับสุดยอด รับคำสั่งโดยตรงจากฮ่องเต้เท่านั้น แต่ภายหลังเจ้เจ็เทียนฉีเสนอให้ฮ่องเต้องค์ก่อนยุบหน่วยลง อ้างว่าเพื่อความเป็นเอกภาพของงานกลาโหม แล้วยีบองค์ฮ่องเต้หยุนซีให้เปลี่ยนตำแหน่งของถางเล่ถงจากหัวหน้าองครักษ์หน่วยพยัคฆ์เงินไปเป็นแม่

ทัพผ่านหน้า ที่แม้จะได้คุมกองกำลังนับหมื่น แต่กลับต้องอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของเจิ้งเทียนฉี ไปหลงเคยปรึกษากับทั้งเจิ้งรู่ยหึงและถางเล่อถงแล้ว ก่อนที่จะขึ้นมาเป็นฮ่องเต้ ว่าเขาต้องการฟื้นฟูหน่วยนี้ขึ้นมา เพราะรู้ว่าตัวดีว่าขุนนางใหญ่หลายคนไม่ได้เห็นด้วยกับการที่หยุนซีจะสละราชบัลลังก์ อีกทั้งก็รู้ว่าหากไปหลงได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้ว เรื่องราวข้อผิดพลาดที่พวกเขาเคยทำเอาไว้ก็อาจจะถูกขุดคุ้ยและชำระสะสาง ดังนั้นการที่มีศัตรูอยู่รอบตัวเช่นนี้ ถ้ามีกองกำลังซึ่งก่อตั้งขึ้นมาเป็นการเฉพาะ ก็จะทำให้เขาสร้างอิทธิพลและความเชื่อมั่นให้กับขุนนางที่ยังไม่เลือกข้างและประชาชนทั่วไปได้ในเร็ววัน ไปหลงหยิบพู่กันออกมาตวัดลายมือเป็นตัวอักษรคำอ่านชื่อของเขา แล้วนำตรามาประทับลงไปประกาศอีกครั้ง ก่อนจะกางม่านออกดูตรงหน้า

“พวกท่านจะติดประกาศเมื่อไหร่ แล้วจะทำการคัดเลือกกันวันไหน” ถางเล่อถงก้าวเข้ามาใกล้กับโต๊ะ สองมือประสานตรงหน้า

“ติดประกาศบายนี่ เข้าพຼ່งนี้ก็จะเริ่มคัดเลือกเลยพะยะคะ”

“ดีแล้ว ข้าจะไปดูการคัดเลือกด้วยตัวเอง ไม่อนุญาตให้ขุนนางอื่นเข้าร่วมดูการคัดเลือก นอกจากพวกท่านที่ข้าจะให้เข้าร่วมเป็นกรรมการคัดเลือก เรื่องนี้รู้่น้อยที่สุดเป็นดี พຼ່งนี้พระพันปีจะเสด็จออกไปยังวัดหลวง ไปเคารพสักการะศาลบรรพชนของราชวงศ์ ข้าจะให้ขุนนางทุกคนที่ไม่มีภารกิจเร่งด่วนเข้าร่วมพิธีด้วย ท่านอาจารย์ช่วยส่งคนที่วุ่นใจได้ไปดูแลเสด็จอย่าที พระองค์ทรงทราบแล้วว่าจะมีคนของท่านติดตามไปด้วย”

“พะยะคะ กระหม่อมจะรีบดำเนินการตามที่รับสั่ง” ถางเล่อถงค้อมตัวรับประกาศซึ่งลงนามแล้ว สบตาทีกับเจิ้งรู่ยหึงแวบหนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากห้องไป ไปหลงเห็นเจิ้งรู่ยหึงมองตามแผ่นหลังของผู้ที่จากไป ก็กระแอมเบาๆ ก่อนออกปากกระเช้า

“ท่านราชบัลลังก์ไม่ต้องห่วงข้าหรือกระนั้น ข้าจะสะสางงานให้เสร็จไม่เหลือไหลแน่นอน หากต้องการตามท่านอาจารย์ไป ก็เชิญได้เลย” เจิ้งรู่ยหึงหัน

กลับมามองไปหลังที่เริ่มเอาหนังสือราชการเร่งด่วนออกมาเปิดอ่าน เขายิ้มให้ ก่อนจะหยิบฉบับถัดไปมาถือไว้ในมือบ้าง

“หน้าที่ของกระหม่อมต่อนี้คือช่วยฝ่าบาทสะสางหนังสือราชการกองนี้ เสร็จเรียบร้อยเมื่อไหร่ กระหม่อมก็คงจะต้องขอตัวตามคนผู้นั้นไปเช่นกัน”

กว่าไปหลังจะสะสางราชการก็จนแล้วเสร็จฟ้าก็มืดแล้ว เจ็กรู้ยืมึงแสดง ออกว่าพึงพอใจเป็นอย่างมาก หอบเอาหนังสือราชการเหล่านั้นออกไปดำเนินการ ส่งต่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นตอนนี้ในห้องจึงเหลือไปหลังแต่เพียงลำพัง เขาลุกขึ้น จากเก้าอี้ บิดซ้ายที่ขวาทีเพื่อให้เกิดอาการเมื่อยขบ หลังจากนั้นก็เดินไปหยุด ยืนที่ข้างหน้าต่าง มองตรงไปยังดวงจันทร์ซึ่งลดความกลมลงไปได้เล็กน้อย เขารู้สึก ล้าไปทั้งตัว แต่ที่มากไปกว่านั้น คือความรู้สึกกังวลใจต่อการพบกันครั้งต่อไป ระหว่างเขากับมู่หยิงสื่อ เขาไม่แน่ใจว่าคำตอบที่ตัวเองมีอยู่ในตอนนี้ จะเพียงพอ ให้มู่หยิงสื่อเปลี่ยนใจไม่คิดแค้นเคืองได้หรือไม่ ระหว่างที่กำลังใจลอยไปไกล เสียงเคาะเบาๆ ที่ประตูก็เรียกสติของเขากลับคืนมา เมื่อเขาบอกรุณูชาติประตู ห้องก็เปิดออก พบว่าเป็นเจิ้งลี่ผิงที่เดินนำนางกำนัลเข้ามา ก่อนจะรับถาดน้ำชา มาวางลงบนโต๊ะกลางห้อง

“หม่อมฉันพบกับท่านราชบัณฑิตที่ระหว่างทาง บอกว่าฝ่าบาทเพิ่งจะ ทรงงานเสร็จ หม่อมฉันเลยนำน้ำชามาถวาย เป็นชาติที่ท่านพอเพิ่งจะได้มาจาก พ่อค้านอกด่าน ว่ากันว่าเป็นชาหายากจากต่างแดน ลองเสวยดูนะเพคะ”

“ไม่น่าต้องลำบากเลย แต่อย่างไร... ขอบใจเจ้ามากนะสี่ผิง” เมื่อได้ รับคำชม หญิงสาวก็คลี่ยิ้มสวย แก้มออกเรื่อแดงเข้มกว่าเก่า นางมองดูทุก อากัปกริยาของไปหลัง ขณะที่อีกฝ่ายก็ก้มหน้าก้มตาละเลียดชิมรสชาติของชาติ

อย่างสบายอารมณ์ “อืม... ดี ซาดีจริงๆ ทั้งหอม ทั้งชื่นใจ แบบนี้เจ้าจะไม่แยหรือ
หรือ ถ้าข้าเริ่มติดใจซาดีแล้วนะ”

“ถ้าฝ่าบาททรงชอบ หอมเข้มข้นก็จะจัดมาถวายทุกวันเพคะ”

“ถ้าอย่างนั้นข้าก็ไม่เกรงใจเจ้าแล้วละนะ”

“เราสองมีอะไรต้องเกรงใจอีกเล่าเพคะ ต่อไปหากต้องการสิ่งใด ไรคน
เรียกหา ก็อย่าลืมนึกถึงหอมเข้มข้น จะใกล้ไกล เรื่องไรสาระหรือหนักหนาเพียงใด
หอมเข้มข้นก็ยินดีจะช่วยฝ่าบาทเพคะ”

“...ผิงเออร์” ไปหลงได้ฟังทั้งคำกล่าวอันแฝงความหมายเปี่ยมล้นและ
แววตาอันมุ่งมั่น แม้ไม่บอกกล่าวกันเป็นคำพูด แต่ไปหลงก็พอจะสัมผัสได้ถึง
ไมตรีอันลึกซึ้งที่เจดลีผิงมอบให้ โดยที่นางก็ไม่เคยเรียกร้องสิ่งใดจากเขาตั้งแต่ที่
ทั้งคู่รู้จักกันมา ทำให้เขายังรู้สึกไม่สู้สบายใจที่จะเป็นผู้รับน้ำใจของนางแต่ฝ่าย
เดียว “มีสิ่งใดที่เจ้าต้องการหรือไม่ ขอเพียงเจ้าบอกมา ข้าจะมอบให้เจ้าทุกอย่าง
ถือเป็นของขวัญที่ข้าจะให้เจ้าเนื่องในโอกาสที่ข้าขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้วกัน”

“สิ่งใดก็ได้ยกยั้นหรือเพคะ”

“ใช่ อะไรก็ได้”

“ถ้าเช่นนั้น... หอมเข้มข้นขอสิ่งนี้ได้หรือไม่เพคะ” พุดจบเจดลีผิงก็ตะไป
ยังข้อมือของไปหลงซึ่งแขนเสื้อของเขาซ่อนสิ่งที่นางต้องการเอาไว้ ไปหลงนึกไม่
ถึงว่าเจดลีผิงจะขอสิ่งนี้ จึงออกอาการตะลึงอยู่ชั่วครู่ นางชักต่อเมื่อเห็นว่าไปหลง
เงยไป “ไม่ได้หรือเพคะ”

“ป... เปล่า ไม่ใช่ไม่ได้ แต่ว่าสร้อยนี้เก่าแล้ว และมันก็ไม่ได้มีราคา
อะไร หากเจ้าอยากได้เครื่องประดับสักชิ้น ข้าจะให้คนเอามาให้เลือกจนเจ้าพอใจ
เป็นอย่างนั้นดีไหม”

“หอมเข้มข้นคาดแล้วว่าฝ่าบาทต้องรับสั่งเช่นนี้...” เจดลีผิงยิ้ม จากนั้นก็
เอื้อมมือไปเปิดแขนเสื้อของไปหลงออกดูสร้อยเส้นนั้น มันเก่าและจวนเจียนจะ
ขาดกร่อนอยู่รุ่มรอมจรุงๆ แต่นั่นยังทำให้นางสงสัยว่าเหตุใดไปหลงจึงยังสวมมัน

ติดตัวไว้เป็นเวลาหลายปี แปลกใจตั้งแต่ที่นางเห็นว่ามันเป็นของสตรีแล้ว ที่แปลกยิ่งกว่าก็คือเขาไม่เคยเอ่ยถึงที่มาของมันเลยแม้แต่ครั้งเดียว “ของสำคัญหรือเพคะ ... หญิงโชคดียู่ใดกันนะที่ให้ฝ่าบาทมา”

“อ่า... เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ไม่มีใครที่เหมายให้ข้าหรือก จำได้หรือไม่ ครั้งหนึ่งเมื่อสิบปีก่อน ข้าเคยลอบออกจากวังเพื่อไปพบเสด็จแม่ ระวังทางเจอร้านขายสร้อย จึงได้แวะซื้อเพื่อที่จะนำไปเป็นของขวัญให้นาง แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ให้ เพราะถูกจับตัวกลับมาที่วังเสียก่อนนะ” คำอธิบายของไปหลงนั้นไปปิดทั้งหมด แต่แปลกตรงที่เจงลี่ฝิงกลับเชื่อ นางวางมือทาบอก ถอยร่นเพื่อค้ำบัแล้วขอขมา

“หม่อมฉันไม่รู้เลยว่าสร้อยเส้นนี้ทรงตั้งพระทัยจะมอบให้พระมเหสีประทานอภัยให้หม่อมฉันด้วยที่โง่ม บังอาจทูลขอของที่ทรงเก็บไว้ดูต่างองค์พระมเหสี”

“อย่าทำแบบนี้สิ ลูกขึ้นก่อน... ข้าไม่โกรธเจ้าหรือ เจ้าไม่รู้สินา... เขาเป็นว่าพุงนี้ข้าจะให้คนเอาสร้อยไปให้เจ้าเลือก เลือกเสร็จแล้วก็ใส่มาให้ข้าดูด้วยได้หรือไม่” ไปหลงประคองร่างบางให้ลุกขึ้นยืนตรง เจงลี่ฝิงโค้งค้ำบั ตอบรับด้วยรอยยิ้ม

“เพคะ ขอบพระทัยที่ทรงเมตตา ถ้าเช่นนั้นหม่อมฉันขอทูลลาก่อนนะ เพคะ ทรงพักผ่อนให้มาก ถนอมพระวรกายด้วย”

“อืม... ราตีสวัสดิ์นะ”

ไปหลงเดินไปส่งเจงลี่ฝิงกับนางกำนัลที่ทางเดินตรงหน้าห้อง ก่อนจะกลับเข้ามาในห้องอีกครั้งเพื่อตรวจดูว่ายังมีสิ่งใดที่ต้องสะสางอีกหรือไม่ แต่แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อพบว่า บนโต๊ะทรงอักษรมีจดหมายฉบับหนึ่งวางอยู่ ไปหลงมั่นใจว่าไม่มีสิ่งใดวางอยู่กลางโต๊ะเช่นนั้นก่อนที่เขาจะออกไปส่งเจงลี่ฝิง เขาจึงตรงไปหยิบจดหมายฉบับนั้นมาอ่าน ข้อความกับสิ่งที่อยู่ในซองจดหมายทำให้หัวใจของเขาเต้นโครมคราม พอเงยหน้าขึ้นก็เหลือวซ้ายแลขวา แล้วเดินไปที่

หน้าต่าง เพื่อมองหาร่องรอยของเจ้าของจดหมายนี้แต่ก็ไร้แวว ไปหลงกำลังที่อยู่
ในมือแน่น ก่อนเปรยออกมา

“ท่านต้องการอะไรกันแน่ ... มู่หย่งสี่อ!”

ตั้งแต่มีเธอคนนั้นเข้ามา
เธอ... คนที่ทำให้ผมรัก โดยหลงลืมไปเลยว่าเธอทำมาจากอะไร
เธอคนนั้น... คนที่ปกป้องโลกอันผู้พังของพวกเรา
... เหล่ามนุษย์เห็นแก่ตัว
เธอคนนั้น... คนที่บอกกับผมว่า
เธอรักมนุษย์ แม้มนุษย์... จะชิงชังเธอก็ตาม

หนังสือราคาเล่มละ 320 บาท
และเตรียมพบกับภาคต่อได้เร็ววันนี้

ติดตามผลงานของนักเขียนได้ที่

www.facebook.com/juliatsally

www.juliatsally.com